

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

61. årgang

26. marts 2018

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2018/C 112/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	1
---------------	---	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2018/C 112/02	Forenede sager C-360/15 og C-31/16: Domstolens dom (Store Afdeling) af 30. januar 2018 — College van Burgemeester en Wethouders van de gemeente Amersfoort mod X BV (C-360/15) og Visser Vastgoed Beleggingen BV mod Raad van de gemeente Appingedam (C-31/16) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden, Raad van State — Nederlandene) (Præjudiciel forelæggelse — tjenesteydelser i det indre marked — direktiv 2006/123/EF — anvendelsesområde — artikel 2, stk. 2, litra c) — udelukkelse af elektroniske kommunikationsnet og tjenester — artikel 4, nr. 1) — begrebet »tjenesteydelse« — detailhandel med varer — kapitel III — etableringsfriheden for tjenesteydere — anvendelse i rent interne situationer — artikel 15 — krav, der skal vurderes — territorial begrænsning — arealanvendelsesplan, som forbyder detailhandel med varer uden stort volumen i geografiske områder uden for bymidten — beskyttelse af bymiljøet — tilladelse til elektroniske kommunikationsnet og tjenester — direktiv 2002/20/EF — økonomiske byrder forbundet med tilladelser til at installere faciliteter beregnet til et offentligt elektronisk kommunikationsnet)	2
2018/C 112/03	Sag C-261/16 P: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 1. februar 2018 — Kühne + Nagel International AG, Kühne + Nagel Management AG, Kühne + Nagel Ltd, Kühne + Nagel Ltd og Kühne + Nagel Ltd mod Europa-Kommissionen (Appel — konkurrence — karteller — artikel 101 TEUF — prisfastsættelse — internationale luftspeditionstjenester — takstafale, som påvirker tjenesternes endelige pris)	3

2018/C 112/04	Sag C-263/16 P: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 1. februar 2018 — Schenker Ltd mod Europa-Kommissionen (Appel — konkurrence — karteller — artikel 101 TEUF — fastsættelse af priser — internationale luftspeditionstjenester — prisordning, der påvirker tjenesternes endelige pris)	3
2018/C 112/05	Sag C-264/16 P: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 1. februar 2018 — Deutsche Bahn AG, Schenker AG, Schenker China Ltd og Schenker International (H.K.) Ltd mod Europa-Kommissionen (Appel — konkurrence — karteller — artikel 101 TEUF — fastsættelse af priser — internationale luftspeditionstjenester — aftale om priser, som har en indvirkning på tjenesteydelsernes endelige pris)	4
2018/C 112/06	Sag C-271/16 P: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 1. februar 2018 — Panalpina World Transport (Holding) Ltd, Panalpina Management AG, Panalpina China Ltd mod Europa-Kommissionen (Appel — konkurrence — karteller — artikel 101 TEUF — fastsættelse af priser — internationale luftspeditionstjenester — aftale om priser, som har indvirkning på tjenesteydelsernes endelige pris)	4
2018/C 112/07	Sag C-106/17: Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 31. januar 2018 — Paweł Hofsoe mod LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster AG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sąd Okręgowy w Szczecinie — Polen) (Præjudiciel forelæggelse — retligt samarbejde i civile sager — retternes kompetence og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område — forordning (EU) nr. 1215/2012 — artikel 11, stk. 1, litra b), og artikel 13, stk. 2 — kompetence i forsikringsager — anvendelsesområde ratione personae — begrebet »skadelidte« — erhvervsdrivende i forsikringsbranchen — ikke omfattet)	5
2018/C 112/08	Sag C-625/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof (Østrig) den 3. november 2017 — Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG	5
2018/C 112/09	Sag C-641/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht München (Tyskland) den 17. november 2017 — College Pension Plan of British Columbia mod Finanzamt München III	6
2018/C 112/10	Sag C-645/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Frankfurt am Main (Tyskland) den 20. november 2017 — Emirates Airlines — Direktion für Deutschland mod Aylin Wüst og Peter Wüst	7
2018/C 112/11	Sag C-649/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 21. november 2017 — Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V. mod Amazon EU Sàrl	7
2018/C 112/12	Sag C-666/17 P: Appel iværksat den 27. november 2017 af AlzChem AG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 7. september 2017 i sag T-451/15, AlzChem AG mod Kommissionen	8
2018/C 112/13	Sag C-673/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 30. november 2017 — Planet49 GmbH mod Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.	9
2018/C 112/14	Sag C-681/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 6. december 2017 — slewo // schlafen leben wohnen GmbH mod Sascha Ledowski	10
2018/C 112/15	Sag C-682/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Berlin (Tyskland) den 6. december 2017 — ExxonMobil Production Deutschland GmbH mod Forbundsrepublikken Tyskland	11
2018/C 112/16	Sag C-688/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Törvényszék (Ungarn) den 8. december 2017 — Bayer Pharma AG mod Richter Gedeon Vegyészeti Gyár Nyrt. og Exeltis Magyarország Gyógyszerkereskedelmi Kft.	12

2018/C 112/17	Sag C-690/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Düsseldorf (Tyskland) den 8. december 2017 — ÖKO-Test Verlag GmbH mod Dr. Rudolf Liebe Nachf. GmbH & Co.KG	13
2018/C 112/18	Sag C-691/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungarn) den 11. december 2017 — PORR Építési Kft. mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága	13
2018/C 112/19	Sag C-697/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 11. december 2017 — Telecom Italia SpA mod Ministero dello Sviluppo Economico og Infrastrutture e telecomunicazioni per l'Italia SpA (Infratel Italia SpA)	14
2018/C 112/20	Sag C-702/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 14. december 2017 — Unareti SpA mod Ministero dello Sviluppo Economico m.fl.	15
2018/C 112/21	Sag C-709/17 P: Appel iværksat den 18. december 2017 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 10. oktober 2017 i sag T-435/15, Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd mod Europa-Kommissionen	16
2018/C 112/22	Sag C-710/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 18. december 2017 — CCC — Consorzio Cooperative Costruzioni Soc. Cooperativa mod Comune di Tarvisio	16
2018/C 112/23	Sag C-712/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia (Italien) den 20. december 2017 — EN.SA. Srl mod Agenzia delle Entrate — Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso	17
2018/C 112/24	Sag C-715/17: Sag anlagt den 21. december 2017 — Europa-Kommissionen mod Republikken Polen	18
2018/C 112/25	Sag C-718/17: Sag anlagt den 22. december 2017 — Europa-Kommissionen mod Ungarn	19
2018/C 112/26	Sag C-719/17: Sag anlagt den 22. december 2017 — Europa-Kommissionen mod Den Tjekkiske Republik	19
2018/C 112/27	Sag C-728/17 P: Appel iværksat den 24. december 2017 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 13. oktober 2017 i sag T-572/16, Brouillard mod Kommissionen	20
2018/C 112/28	Sag C-25/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Okrazhen sad Blagoevgrad (Bulgarien) den 16. januar 2018 — Bryan Andrew Ker mod Pavlo Postnov og Natalia Postnova	21
2018/C 112/29	Sag C-33/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af cour du travail de Liège (Belgien) den 18. januar 2018 — V mod Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants og Securex Integrity ASBL	22
2018/C 112/30	Sag C-37/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation (Frankrig) den 19. januar 2018 — Vueling Airlines SA mod Jean-Luc Poignant	23
2018/C 112/31	Sag C-43/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Belgien) (Belgien) den 24. januar 2018 — Compagnie d'entreprises CFE SA mod Région de Bruxelles-Capitale	24
2018/C 112/32	Sag C-51/18: Sag anlagt den 29. januar 2018 — Europa-Kommissionen mod Republikken Østrig . .	25
2018/C 112/33	Sag C-61/18: Sag anlagt den 31. januar 2018 — Europa-Kommissionen mod Republikken Bulgarien	25
2018/C 112/34	Sag C-76/18: Sag anlagt den 6. februar 2018 — Europa-Kommissionen mod Republikken Østrig . .	26

2018/C 112/35	Sag C-77/18: Sag anlagt den 6. februar 2018 — Europa-Kommissionen mod Republikken Østrig . .	27
2018/C 112/36	Sag C-79/18: Sag anlagt den 6. februar 2018 — Europa-Kommissionen mod Republikken Østrig . .	28
Retten		
2018/C 112/37	Sag T-74/16: Rettens dom af 8. februar 2018 — POA mod Kommissionen (Aktindsigt — forordning (EF) nr. 1049/2001 — dokumenter vedrørende en ansøgning om registrering af en betegnelse i henhold til forordning (EU) nr. 1151/2012 — dokumenter, der hidrører fra Kommissionen — dokumenter, der hidrører fra en medlemsstat — artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001 — afslag på aktindsigt — begrundelsespligt — undtagelse vedrørende beskyttelse af beslutningsprocessen — undtagelse vedrørende beskyttelsen af retslige procedurer — udstrækningen af den kontrol, som institutionen og Unionens retsinstanser foretager af medlemsstatens begrundelse for indsigelsen) . . .	29
2018/C 112/38	Sag T-879/16: Rettens dom af 8. februar 2018 — Sony Interactive Entertainment Europe mod EUIPO — Marpefa (Vieta) (EU-varemærker — fortabelsessag — EU-figurmærket Vieta — reel brug af varemærket — afgørelse truffet efter Rettens annullation af en tidligere afgørelse — artikel 65, stk. 6, i forordning (EF) nr. 207/2009 (nu artikel 72, stk. 6, i forordning (EU) 2017/1001) — retskraft) . . .	30
2018/C 112/39	Sag T-118/17: Rettens dom af 8. februar 2018 — Institute for Direct Democracy in Europe mod Parlamentet (Regler for institutionerne — Europa-Parlamentet — afgørelse om at yde tilskud til en politisk fond for 2017, om forfinansiering med 33 % af maksimumtilskuddet og om forpligtelse til at stille en bankgaranti for forfinansieringen — annullationssøgsmål — anfægtelig retsakt — antagelse til realitetsbehandling — pligt til at udvise upartiskhed — ret til forsvar — finansforordningen — gennemførelsesbestemmelserne til finansforordningen — forordning (EF) nr. 2004/2003 — proportionalitet)	30
2018/C 112/40	Sag T-759/16: Rettens kendelse af 23. januar 2018 — Campailla mod Den Europæiske Union (Erstatningssøgsmål — regler for institutionerne — Den Europæiske Unions ansvar — afgørelser afsagt af Retten og af Domstolen — Rettens afgørelse om afvisning — appel afvist som følge af manglende repræsentation — åbenbart, at sagen skal afvises)	31
2018/C 112/41	Sag T-265/17: Rettens kendelse af 1. februar 2018 — ExpressVPN mod EUIPO — (EXPRESSVPN) (EU-varemærker — international registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret — figurmærket EXPRESSVPN — absolut registreringshindring — påstand om omgørelse — eneste påstand — afvisning)	32
2018/C 112/42	Sag T-14/18: Sag anlagt den 16. januar 2018 — Grækenland mod Kommissionen	32
2018/C 112/43	Sag T-19/18: Sag anlagt den 19. januar 2018 — Republikken Litauen mod Europa-Kommissionen .	33
2018/C 112/44	Sag T-20/18: Sag anlagt den 17. januar 2018 — CV mod Kommissionen	34
2018/C 112/45	Sag T-26/18: Sag anlagt den 19. januar 2018 — Frankrig mod Kommissionen	35
2018/C 112/46	Sag T-29/18: Sag anlagt den 19. januar 2018 — Planet mod Kommissionen	36
2018/C 112/47	Sag T-31/18: Sag anlagt den 20. januar 2018 — Izuzquiza og Semsrott mod Frontex	36
2018/C 112/48	Sag T-33/18: Sag anlagt den 23. januar 2018 — Praxis og Conceptexpo Project mod Kommissionen og EACEA	37
2018/C 112/49	Sag T-39/18: Sag anlagt den 25. januar 2018 — VF mod ECB	38

2018/C 112/50	Sag T-52/18: Sag anlagt den 30. januar 2018 — Teollisuuden Voima mod Kommissionen	39
2018/C 112/51	Sag T-53/18: Sag anlagt den 31. januar 2018 — Tyskland mod Kommissionen	40
2018/C 112/52	Sag T-58/18: Sag anlagt den 2. februar 2018 — Mahr mod EUIPO — Especialidades Vira (Xocolat)	41
2018/C 112/53	Sag T-59/18: Sag anlagt den 5. februar 2018 — Endoceutics mod EUIPO — Merck (FEMIVIA)	42
2018/C 112/54	Sag T-67/18: Sag anlagt den 5. februar 2018 — Probelte mod Kommissionen	42
2018/C 112/55	Sag T-68/18: Sag anlagt den 7. februar 2018 — Fränkischer Weinbauverband mod EUIPO (formen på en flaske)	44
2018/C 112/56	Sag T-69/18: Sag anlagt den 5. februar 2018 — Verband Deutscher Alten und Behindertenhilfe und CarePool Hannover mod Kommissionen	44
2018/C 112/57	Sag T-70/18: Sag anlagt den 7. februar 2018 — Sonova Holding mod EUIPO (HEAR THE WORLD)	45
2018/C 112/58	Sag T-71/18: Sag anlagt den 8. februar 2018 — Italien mod Kommissionen	45
2018/C 112/59	Sag T-74/18: Sag anlagt den 6. februar 2018 — Visi/one mod EUIPO — EasyFix (Informationstavler til fartøjer)	47
2018/C 112/60	Sag T-75/18: Sag anlagt den 6. februar 2018 — MPM-Quality mod EUIPO — Elton Hodinářská (MANUFACTURE PRIM 1949)	47
2018/C 112/61	Sag T-78/18: Sag anlagt den 9. februar 2018 — AB Mauri Italy mod EUIPO — Lesaffre et Compagnie (FERMIN)	48

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2018/C 112/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 104 af 19.3.2018

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 94 af 12.3.2018

EUT C 83 af 5.3.2018

EUT C 72 af 26.2.2018

EUT C 63 af 19.2.2018

EUT C 52 af 12.2.2018

EUT C 42 af 5.2.2018

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Store Afdeling) af 30. januar 2018 — College van Burgemeester en Wethouders van de gemeente Amersfoort mod X BV (C-360/15) og Visser Vastgoed Beleggingen BV mod Raad van de gemeente Appingedam (C-31/16) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden, Raad van State — Nederlandene)

(Forenede sager C-360/15 og C-31/16) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — tjenesteydelser i det indre marked — direktiv 2006/123/EF — anvendelsesområde — artikel 2, stk. 2, litra c) — udelukkelse af elektroniske kommunikationsnet og tjenester — artikel 4, nr. 1) — begrebet »tjenesteydelse« — detailhandel med varer — kapitel III — etableringsfriheden for tjenesteydere — anvendelse i rent interne situationer — artikel 15 — krav, der skal vurderes — territorial begrænsning — arealanvendelsesplan, som forbyder detailhandel med varer uden stort volumen i geografiske områder uden for bymidten — beskyttelse af bymiljøet — tilladelse til elektroniske kommunikationsnet og tjenester — direktiv 2002/20/EF — økonomiske byrder forbundet med tilladelser til at installere faciliteter beregnet til et offentligt elektronisk kommunikationsnet)

(2018/C 112/02)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hoge Raad der Nederlanden, Raad van State

Parter i hovedsagen

Sagsøger: College van Burgemeester en Wethouders van de gemeente Amersfoort (C-360/15) og Visser Vastgoed Beleggingen BV (C-31/16)

Sagsøgte: X BV (C-360/15) og Raad van de gemeente Appingedam (C-31/16)

Konklusion

- 1) Artikel 2, stk. 2, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked skal fortolkes således, at direktivet ikke finder anvendelse på afgifter, hvis udløsende begivenhed er knyttet til retten for de virksomheder, der har tilladelse til at udbyde elektroniske kommunikationsnet og tjenester, til at installere kabler til et offentligt elektronisk kommunikationsnet.
- 2) Artikel 4, nr. 1), i direktiv 2006/123 skal fortolkes således, at detailhandel med varer udgør en »tjenesteydelse« med henblik på anvendelsen af dette direktiv.
- 3) Bestemmelserne i kapitel III i direktiv 2006/123 om etableringsfrihed for tjenesteydere skal fortolkes således, at de også finder anvendelse på en situation, hvor alle relevante elementer findes inden for en enkelt medlemsstat.

- 4) Artikel 15, stk. 1, i direktiv 2006/123 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at bestemmelser i en arealanvendelsesplan for en kommune forbyder detailhandelen med varer uden stort volumen i geografiske områder uden for bymidten i denne kommune, forudsat at alle betingelserne i direktivets artikel 15, stk. 3, er opfyldt, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

⁽¹⁾ EUT C 346 af 19.10.2015
EUT C 136 af 18.4.2016.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 1. februar 2018 — Kühne + Nagel International AG, Kühne + Nagel Management AG, Kühne + Nagel Ltd, Kühne + Nagel Ltd og Kühne + Nagel Ltd mod Europa-Kommissionen

(Sag C-261/16 P) ⁽¹⁾

(Appel — konkurrence — karteller — artikel 101 TEUF — prisfastsættelse — internationale luftspeditionstjenester — takstafale, som påvirker tjenesternes endelige pris)

(2018/C 112/03)

Processprog: tysk

Parter

Appellanter: Kühne + Nagel International AG, Kühne + Nagel Management AG, Kühne + Nagel Ltd, Kühne + Nagel Ltd og Kühne + Nagel Ltd (ved Rechtsanwälte U. Denzel, C. von Köckritz et C. Klöppner)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved A. Dawes, H. Leupold og G. Meessen, som befuldmægtigede)

Konklusion

1) Appellen forkastes.

2) Kühne + Nagel International AG, Kühne + Nagel Management AG, Kühne + Nagel Ltd (Uxbridge, Det Forenede Kongerige), Kühne + Nagel Ltd (Shanghai, Kina) og Kühne + Nagel Ltd (Hong-Kong, Kina) bærer deres egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 251 af 11.7.2016.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 1. februar 2018 — Schenker Ltd mod Europa-Kommissionen

(Sag C-263/16 P) ⁽¹⁾

(Appel — konkurrence — karteller — artikel 101 TEUF — fastsættelse af priser — internationale luftspeditionstjenester — prisordning, der påvirker tjenesternes endelige pris)

(2018/C 112/04)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Schenker Ltd (ved Rechtsanwälte F. Montag og M. Eisenbarth, samt advokat F. Hoseinian)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved A. Dawes, H. Leupold og G. Meessen, som befuldmægtigede)

Konklusion

1) Appellen forkastes.

2) Schenker Ltd bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 243 af 4.7.2016.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 1. februar 2018 — Deutsche Bahn AG, Schenker AG, Schenker China Ltd og Schenker International (H.K.) Ltd mod Europa-Kommissionen

(Sag C-264/16 P) ⁽¹⁾

(Appel — konkurrence — karteller — artikel 101 TEUF — fastsættelse af priser — internationale luftspeditionstjenester — aftale om priser, som har en indvirkning på tjenesteydelsernes endelige pris)

(2018/C 112/05)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Deutsche Bahn AG, Schenker AG, Schenker China Ltd og Schenker International (H.K.) Ltd (ved Rechtsanwälte F. Montag og M. Eisenbarth samt advokat F. Hoseinian)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved A. Dawes, H. Leupold og G. Meessen, som befuldmægtigede)

Konklusion

1) Appellen forkastes.

2) Deutsche Bahn AG, Schenker AG, Schenker China Ltd og Schenker International (H.K.) Ltd bærer deres egne omkostninger og betaler Europa-Kommissionens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 243 af 4.7.2016.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 1. februar 2018 — Panalpina World Transport (Holding) Ltd, Panalpina Management AG, Panalpina China Ltd mod Europa-Kommissionen

(Sag C-271/16 P) ⁽¹⁾

(Appel — konkurrence — karteller — artikel 101 TEUF — fastsættelse af priser — internationale luftspeditionstjenester — aftale om priser, som har indvirkning på tjenesteydelsernes endelige pris)

(2018/C 112/06)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Panalpina World Transport (Holding) Ltd, Panalpina Management AG og Panalpina China Ltd (ved solicitor Mobley, A. Stratakis og A. Gamble)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved V. Bottka, G. Meessen og P.J.O. Van Nuffel, som befuldmægtigede)

Konklusion

1) Appellen forkastes.

- 2) Panalpina World Transport (Holding) Ltd, Panalpina Management AG og Panalpina China Ltd bærer deres egne omkostninger og betaler Europa-Kommissionens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 243 af 4.7.2016.

**Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 31. januar 2018 — Paweł Hofsoe mod LVM
Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster AG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sąd
Okręgowy w Szczecinie — Polen)**

(Sag C-106/17) ⁽¹⁾

*(Præjudiciel forelæggelse — retligt samarbejde i civile sager — retternes kompetence og fuldbyrdelse af
retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område — forordning (EU) nr. 1215/2012 — artikel 11,
stk. 1, litra b), og artikel 13, stk. 2 — kompetence i forsikringssager — anvendelsesområde ratione
personae — begrebet »skadelidte« — erhvervsdrivende i forsikringsbranchen — ikke omfattet)*

(2018/C 112/07)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Okręgowy w Szczecinie

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Paweł Hofsoe

Sagsøgt: LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster AG

Konklusion

Artikel 13, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, sammenholdt med denne forordnings artikel 11, stk. 1, litra b), skal fortolkes således, at den ikke kan påberåbes af en fysisk person, som navnlig driver virksomhed med at gøre erstatningskrav gældende over for forsikringsgivere, og som påberåber sig en aftale om overdragelse af krav indgået med ofret for en trafikulykke i en sag mod skadevolderens ansvarsforsikringsselskab, der har hjemsted i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor den skadelidte har bopæl, ved en domstol i denne sidstnævnte medlemsstat.

⁽¹⁾ EUT C 202 af 26.6.2017.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof (Østrig) den 3. november
2017 — Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG**

(Sag C-625/17)

(2018/C 112/08)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgerichtshof

Parter i hovedsagen

Revisionsappellant: Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG

Modpart: Finanzamt Feldkirch

Præjudicielt spørgsmål

Er en bestemmelse, som fastsætter en afgift af kreditinstitutters balancesum, i strid med den frie udveksling af tjenesteydelser som omhandlet i artikel 56 ff. TEUF og/eller den frie bevægelighed for kapital og betalinger som omhandlet i artikel 63 TEUF, når et kreditinstitut med hjemsted i Østrig afkræves denne afgift for banktransaktioner med kunder i det øvrige EU, mens dette ikke gør sig gældende for et kreditinstitut med hjemsted i Østrig, som foretager sådanne transaktioner som moderselskab i en kreditinstitutkoncern gennem et kreditinstitut, der tilhører koncernen, med hjemsted i det øvrige EU, hvis balance på grund af koncerntilhørsforholdet skal konsolideres med balancen for det kreditinstitut, der udgør koncernens moderselskab, idet afgiften skal betales af den ukonsoliderede balancesum (som ikke indgår i koncerntilregnskabet)?

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht München (Tyskland) den
17. november 2017 — College Pension Plan of British Columbia mod Finanzamt München III**

(Sag C-641/17)

(2018/C 112/09)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Finanzgericht München

Parter i hovedsagen

Sagsøger: College Pension Plan of British Columbia

Sagsøgt: Finanzamt München III

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63, stk. 1, TEUF, sammenholdt med artikel 65 TEUF, til hinder for ordninger i en medlemsstat, hvorefter en ikke-hjemmehørende erhvervstilknyttet alderspensionskasse, som i sin væsentlige struktur er sammenlignelig med en tysk pensionskasse, ikke opnår nogen skatteempelse på kapitalindkomst for modtaget udbytte, mens tilsvarende udbetalinger af udbytte til indenlandske pensionskasser ikke medfører nogen eller kun en forholdsmæssig lille forhøjelse af selskabsskatten, da de har mulighed for ved skatteansættelsen at reducere deres skattepligtige overskud ved at fratrække hensættelser til pensionsudbetalingsforpligtelser og modregne den betalte skat på kapitalindkomst ved et fradrag og — for så vidt det beløb, der skal betales i selskabsskat, er lavere end fradragsbeløbet — ved refusion?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er restriktionen af de frie kapitalbevægelser i henhold til KStG's § 32, stk. 1, nr. 2), lovlig ifølge artikel 63 TEUF, sammenholdt med artikel 64, stk. 1, TEUF, over for tredjelande, fordi den hænger sammen med levering af finansielle tjenesteydelser?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Frankfurt am Main (Tyskland) den 20. november 2017 — Emirates Airlines — Direktion für Deutschland mod Aylin Wüst og Peter Wüst

(Sag C-645/17)

(2018/C 112/10)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Frankfurt am Main

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Emirates Airlines — Direktion für Deutschland

Sagsøgte: Aylin Wüst og Peter Wüst

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 5, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 ⁽¹⁾ af 11. februar 2004 fortolkes således, at en midlertidig lukning af en lufthavn som følge af et flyuheld under landing udgør en usædvanlig omstændighed?
- 2) Såfremt det første spørgsmål skal besvares bekræftende:

Skal artikel 5, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 fortolkes således, at en midlertidig lukning af en lufthavn også udgør en usædvanlig omstændighed, når det uheldsramte fly hørte til flåden i det luftfartsselskab, der hævder, at en forsinkelse af en flyvning som følge af lufthavnslukningen skyldes en usædvanlig omstændighed?

- 3) Såfremt det andet spørgsmål skal besvares bekræftende:

Skal artikel 5, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 fortolkes således, at også såfremt det uheldsramte fly hørte til flåden i det luftfartsselskab, som hævder, at en forsinkelse af en flyvning som følge af lufthavnslukningen skyldes en usædvanlig omstændighed, må en forsinkelse på tre timer eller mere i forhold til ankomsttidspunktet anses for at »skyldes« denne usædvanlige omstændighed?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT 2004, L 46, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 21. november 2017 — Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V. mod Amazon EU Sàrl

(Sag C-649/17)

(2018/C 112/11)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Revisionsappellant: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Revisionsindstævnt: Amazon EU Sàrl

Præjudicielle spørgsmål

Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende præjudicielle spørgsmål om fortolkning af artikel 6, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder ⁽¹⁾:

- 1) Kan medlemsstaterne fastsætte en bestemmelse, der — sådan som bestemmelsen i artikel 246a § 1, stk. 1, første punktum, nr. 2, i Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch (lov om ikrafttrædelse af den tyske borgerlige lovbog, herefter »EGBGB«) — pålægger den erhvervsdrivende i forbindelse med indgåelse af aftaler om fjernsalg, og inden forbrugeren indvilliger i at indgå aftalen, altid (og ikke blot eventuelt »gegebenenfalls«) at stille sit telefonnummer til rådighed?
- 2) Betyder udtrykket »gegebenenfalls« [»eventuelle«] (der anvendes i den tyske version) i artikel 6, stk. 1, litra c), i direktiv 2011/83/EU, at en erhvervsdrivende kun er forpligtet til at give oplysning om kommunikationsmidler, der faktisk allerede findes i virksomheden, og at den erhvervsdrivende altså ikke har pligt til at oprette en ny telefon- eller telefaxforbindelse eller e-mail-konto, såfremt han beslutter også at indgå aftaler om fjernsalg inden for rammerne af sin virksomhed?
- 3) Såfremt andet spørgsmål skal besvares bekræftende:

Betyder udtrykket »gegebenenfalls« [eventuelle] (der anvendes i den tyske version) i artikel 6, stk. 1, litra c), i direktiv 2011/83/EU, at de kommunikationsmidler, der allerede findes i en virksomhed, kun er de kommunikationsmidler, som den erhvervsdrivende i hvert fald også faktisk anvender til [org. s. 3] kontakt med forbrugerne i forbindelse med indgåelse af aftaler om fjernsalg, eller omfatter de kommunikationsmidler, der allerede findes i virksomheden, også sådanne kommunikationsmidler, som den erhvervsdrivende hidtil udelukkende har anvendt til andre formål, såsom kommunikation med andre erhvervsdrivende eller myndigheder?

- 4) Er opregningen af kommunikationsmidler i artikel 6, stk. 1, litra c), i direktiv 2011/83/EU, nemlig telefon, telefax og e-mail, udtømmende, eller kan den erhvervsdrivende også benytte andre kommunikationsmidler, der ikke nævnes i bestemmelsen — såsom internet-chat eller et system med opringning til forbrugeren — såfremt der herved sikres en hurtig kontaktablering og effektiv kommunikation?
- 5) Er det afgørende ved anvendelsen af kravet om gennemsigtighed i artikel 6, stk. 1, i direktiv 2011/83/EU, hvorefter den erhvervsdrivende skal give forbrugeren oplysning om de i artikel 6, stk. 1, litra c), i direktiv 2011/83/EU nævnte kommunikationsmidler på en klar og forståelig måde, at oplysningen gives hurtigt og effektivt?

⁽¹⁾ EUT 2011, L 304, s. 64.

Appel iværksat den 27. november 2017 af AlzChem AG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 7. september 2017 i sag T-451/15, AlzChem AG mod Kommissionen

(Sag C-666/17 P)

(2018/C 112/12)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: AlzChem AG (ved avocat A. Borsos og abogado J. A. Guerrero Pérez)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Sagen antages til realitetsbehandling, og appellanten gives medhold.
- Dommen ophæves.
- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

- 1) Første anbringende: retlig fejl og åbenbart urigtigt skøn ved anvendelsen af en almindelig formodning med hensyn til undtagelsen af hensyn til beskyttelsen af formålet med EU-undersøgelser
 - Kommissionens retlige fejl ved anvendelsen af den almindelige formodning med hensyn til anvendelsen af undtagelsen på anmodninger om aktindsigt i specifikke og identificerede allerede eksisterende dokumenter
 - Kommissionens retlige fejl med hensyn til beskyttelsen af formålet med igangværende undersøgelser i forbindelse med anmodninger om aktindsigt i specifikke og identificerede allerede eksisterende dokumenter
 - Kommissionens retlige fejl og åbenbart urigtige skøn med hensyn til bedømmelsen af den mere tungtvejende offentlige interesse i at sikre en effektiv domstolsprøvelse (artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder) og
 - Kommissionens retlige fejl med hensyn til anvendelsen af den grundlæggende ret til aktindsigt (artikel 42 i chartret om grundlæggende rettigheder).
- 2) Andet anbringende: manglende begrundelse af afslaget på aktindsigt i en ikke-fortrolig version eller adgang til dokumenterne på stedet.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 30. november 2017 — Planet49 GmbH mod Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

(Sag C-673/17)

(2018/C 112/13)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Planet49 GmbH

Sagsøgt: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) a) Er der tale om et gyldigt samtykke som omhandlet i artikel 5, stk. 3, og artikel 2, litra f), i direktiv 2002/58/EF ⁽¹⁾, sammenholdt med artikel 2, litra h), i direktiv 95/46/EF ⁽²⁾, når lagringen af oplysninger eller adgang til oplysninger, som allerede er lagret på brugerens terminal, tillades ved hjælp af en forudindstillet afkrydsningsrubrik, som brugeren skal vælge fra for at nægte sit samtykke?
- b) Gør det en forskel i forbindelse med anvendelsen af artikel 5, stk. 3, og artikel 2, litra f), i direktiv 2002/58/EF, sammenholdt med artikel 2, litra h), i direktiv 95/46/EF, om de oplysninger, der lagres eller hentes, er personoplysninger?
- c) Foreligger der under de omstændigheder, der er nævnt i spørgsmål 1 a), samtykke som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra a), i forordning (EU) 2016/679 ⁽³⁾?

- 2) Hvilke oplysninger skal tjenesteudbyderen give brugeren i forbindelse med de klare og fyldestgørende oplysninger, der skal gives i henhold til artikel 5, stk. 3, i direktiv 2002/58/EF? Omfatter disse også cookiernes funktionsvarighed og spørgsmålet om, hvorvidt tredjemand får adgang til cookieerne?

- (¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12.7.2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (Direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) (EFT L 201, s. 37).
(²) Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24.10.1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281, s. 31).
(³) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 6. december 2017 — slewo // schlafen leben wohnen GmbH mod Sascha Ledowski

(Sag C-681/17)

(2018/C 112/14)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: slewo // schlafen leben wohnen GmbH

Sagsøgt: Sascha Ledowski

Præjudicielle spørgsmål

Den Europæiske Unions Domstol forelægges i henhold til artikel 267 TEUF følgende præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 16, litra e), og — eventuelt — artikel 6, stk. 1, litra k), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (¹) 97/7/EF (»direktivet om forbrugerrettigheder«):

- 1) Skal artikel 16, litra e), i direktivet om forbrugerrettigheder fortolkes således, at de deri nævnte varer, som af sundhedsbeskyttelses- eller hygiejnemæssige årsager ikke er egnede til at blive returneret, også omfatter varer (som f.eks. madrasser), som ganske vist ved tilsigtet anvendelse kan komme i direkte kontakt med menneskekroppen, men som ved hensigtsmæssige (rengørings-)foranstaltninger fra den erhvervsdrivendes side atter kan gøres salgbare?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:
- a) Hvilke betingelser skal en vares emballage opfylde, for at der kan tales om en forsegling som omhandlet i artikel 16, litra e), i direktivet om forbrugerrettigheder?
- og
- b) skal de oplysninger, som den erhvervsdrivende skal give inden forbrugeren bindes af aftalen i henhold til artikel 6, stk. 1, litra k), i direktivet om forbrugerrettigheder, gives på en sådan måde, at forbrugeren med konkret henvisning til varen (her: en madras) og den anbragte forsegling gøres opmærksom på, at han mister sin fortrydelsesret, hvis forseglingen fjernes?

(¹) EUT L 304, s. 64.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Berlin (Tyskland) den 6. december 2017 — ExxonMobil Production Deutschland GmbH mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-682/17)

(2018/C 112/15)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Berlin

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ExxonMobil Production Deutschland GmbH

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er et anlæg, der fremstiller et produkt, hvis fremstilling ikke er omfattet af de aktiviteter, der er nævnt i bilag I til direktiv 2003/87/EF ⁽¹⁾ (som i den foreliggende sag fremstilling af svovl), og i hvilket der samtidig udøves aktiviteten »forbrænding af brændsel i anlæg med en samlet nominel indfyret termisk effekt på mere end 20 MW«, som i henhold til bilag I til direktiv 2003/87/EF er omfattet af emissionshandelsordningen, elektricitetsgenerator som omhandlet i artikel 3, litra u), i direktiv 2003/87/EF, når der i en sekundær installation til dette anlæg også fremstilles elektricitet til anlægget, og en (lille) del af denne elektricitet afgives til det offentlige elnet mod vederlag?
- 2) I tilfælde af, at første spørgsmål besvares bekræftende, spørges:

Såfremt et anlæg som beskrevet i første spørgsmål er en elektricitetsgenerator som omhandlet i artikel 3, litra u), i direktiv 2003/87/EF, kan dette anlæg da også modtage en tildeling for varme i henhold til Kommissionens afgørelse 2011/278/EU ⁽²⁾ i tilfælde, hvor varmen opfylder betingelserne i artikel 3, litra c), i afgørelse 2011/278/EU, men ikke er omfattet af de i artikel 10 a, stk. 1, tredje afsnit, stk. 3 og 4, i direktiv 2003/87/EF nævnte kategorier, dvs. varme fra forbrænding af affaldsgasser til fremstilling af elektricitet, fjernvarme og højeffektiv kraftvarmeproduktion?

- 3) Såfremt en tildeling for den i sagsøgerens anlæg producerede varme er mulig i henhold til besvarelsen af de første to spørgsmål:

Er den CO₂, som udledes fra gasblandingen til atmosfæren i forbindelse med behandling af naturgas (i form af sur gas) i den såkaldte Claus-proces ved udskillelse af indholdet af CO₂ i naturgassen, emissioner, der som omhandlet i artikel 3, litra h), første punktum, i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU finder sted som følge af den i artikel 3, litra h), nr. v), nævnte proces?

- a) Kan CO₂-udledninger som omhandlet i artikel 3, litra h), første punktum, i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU, »finde sted som følge af« en proces, i hvilken den i råstoffet iboende CO₂ fysisk udskilles af gasblandingen og udledes i atmosfæren, uden at der ved den proces, der finder sted i denne forbindelse, opstår yderligere kuldioxid, eller forudsætter denne bestemmelse obligatorisk, at den CO₂, der udledes til atmosfæren, opstår første gang som resultat af processen?
- b) »bruges« der som omhandlet i artikel 3, litra h), nr. v), i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU et kulstofholdigt råmateriale, når den naturligt forekommende naturgas i forbindelse med den såkaldte Claus-proces anvendes til svovlproduktion, og den i naturgassen iboende kuldioxid herved udledes til atmosfæren, uden at den i naturgassen iboende kuldioxid deltager i den kemiske reaktion, der finder sted i processen, eller forudsætter begrebet »brug« obligatorisk, at kulstoffet deltager i den kemiske reaktion, der finder sted, eller sågar er nødvendigt for denne?

- 4) Såfremt tredje spørgsmål besvares bekræftende: Ud fra hvilket benchmark sker gratistildelingen af emissionskvoter, såfremt et anlæg, der er omfattet af emissionshandelsordningen, både opfylder kriterierne for at udgøre en delinstallation med varmebenchmark og kriterierne for at udgøre en delinstallation med procesemissioner? Har en ret til tildeling med varmebenchmark forrang frem for en ret til tildeling for procesemissioner, eller har retten til tildeling for procesemissioner som den mere specielle bestemmelse forrang frem for varmebenchmarket og brændselsbenchmarket?

-
- (¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13.10.2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF (EUT 2003, L 275, s. 32).
- (²) Kommissionens afgørelse 2011/278/EU af 27.4.2011 om fastlæggelse af midlertidige EU-regler for harmoniseret gratistildeling af emissionskvoter i henhold til artikel 10a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF (EUT 2011, L 130, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Törvényszék (Ungarn) den 8. december 2017 — Bayer Pharma AG mod Richter Gedeon Vegyészeti Gyár Nyrt. og Exeltis Magyarország Gyógyszerkereskedelmi Kft.

(Sag C-688/17)

(2018/C 112/16)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Törvényszék

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bayer Pharma AG

Sagsøgte: Richter Gedeon Vegyészeti Gyár Nyrt. og Exeltis Magyarország Gyógyszerkereskedelmi Kft.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal udtrykket »yde [...] passende erstatning« i artikel 9, stk. 7, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF (¹) af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder fortolkes således, at medlemsstaterne skal fastsætte materielle retsregler om parternes erstatningsansvar samt om beløbets størrelse og formen på erstatningen, i henhold til hvilke medlemsstaternes retter kan pålægge en rekvirent at betale erstatning til rekviritus for det tab, der er lidt som følge af foranstaltninger, som retten efterfølgende har ophævet eller som efterfølgende er bortfaldet som følge af en handling eller undladelse fra rekvirentens side, eller hvis retten efterfølgende har konstateret, at der ikke forelå nogen krænkelse eller trussel om krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er det nævnte direktivs artikel 9, stk. 7, da til hinder for en medlemsstats retsregler, hvorefter medlemsstatens almindelige regler om civilretligt ansvar og erstatning skal anvendes på den erstatning, der fremgår af den nævnte direktivbestemmelse, og hvorefter retten ikke kan forpligte rekvirenten til at erstatte det tab, der er lidt som følge af en midlertidig foranstaltning, der efterfølgende viste sig at være ugrundet, fordi patentet var ugyldigt, idet tabet opstod, fordi rekviritus ikke handlede, som det almindeligvis kan forventes i en situation som den omhandlede, eller fordi rekviritus af samme grund er ansvarlig for, at det opstod, forudsat at rekvirenten, da denne anmodede om en midlertidig foranstaltning, handlede som det almindeligvis kan forventes i en sådan situation?

(¹) EUT 2004, L 157, s. 45

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Düsseldorf (Tyskland) den 8. december 2017 — ÖKO-Test Verlag GmbH mod Dr. Rudolf Liebe Nachf. GmbH & Co.KG

(Sag C-690/17)

(2018/C 112/17)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Düsseldorf

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ÖKO-Test Verlag GmbH

Sagsøgt: Dr. Rudolf Liebe Nachf. GmbH & Co.KG

Præjudicielle spørgsmål

1) Udgør det en ulovlig udnyttelse af et individuelt varemærke som omhandlet i EF-varemærkeforordningens ⁽¹⁾ og EU-varemærkeforordningens ⁽²⁾ artikel 9, stk. 1, andet punktum, litra b), eller varemærkedirektivets ⁽³⁾ artikel 5, stk. 1, andet punktum, litra a), når

— det individuelle varemærke er anbragt på en vare, for hvilken det individuelle varemærke ikke er beskyttet,

— tredjemands anbringelse af det individuelle varemærke opfattes af markedet som et såkaldt testmærke, dvs. i den betydning, at varen er produceret og markedsført af en tredjemand, som ikke står under varemærkeindehaverens kontrol, men at varemærkeindehaveren har testet denne vare med hensyn til bestemte egenskaber og på grundlag heraf vurderet den med et bestemt resultat, som står angivet på testmærket,

— og det individuelle varemærke bl.a. er registreret for »forbrugeroplysning og forbrugerrådgivning inden for valg af varer og tjenesteydelser, særlig med anvendelse af test- og undersøgelsesresultater samt ved hjælp af kvalitetsbedømmelse«?

2) Såfremt Domstolen besvarer spørgsmål 1 benægtende:

Udgør det en ulovlig udnyttelse som omhandlet i EF-varemærkeforordningens artikel 9, stk. 1, andet punktum, litra c), og varemærkedirektivets artikel 5, stk. 2, når

— det individuelle varemærke kun er velkendt som testmærke — beskrevet under spørgsmål 1 — og

— det individuelle varemærke anvendes af tredjemand som testmærke?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT 2009, L 78, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14.6.2017 om EU-varemærker (EUT 2017, L 154, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22.10.2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EUT 2008, L 299, s. 25).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungarn) den 11. december 2017 — PORR Építési Kft. mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sag C-691/17)

(2018/C 112/18)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøger: PORR Építési Kft.

Sagsøgt: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal bestemmelserne i direktiv 2006/112/EF, og navnlig proportionalitetsprincippet, princippet om afgiftsneutralitet og effektivitetsprincippet fortolkes således, at de er til hinder for en praksis hos den nationale afgiftsmyndighed, hvorefter denne, uden at der foreligger svig, i forbindelse med opkrævning af afgifter nægter den fradragsret, der kan udøves på grundlag af en momsaktura, der er udstedt i overensstemmelse med den almindelige afgiftsordning, idet denne myndighed er af den opfattelse, at det korrekte ville have været at udstede fakturaen vedrørende transaktionen i overensstemmelse med ordningen for omvendt betalingspligt, uden at det inden nægtelsen af fradragsretten
 - undersøges, om udstederen af fakturaen kan tilbagebetale det fejlagtigt betalte momsbeløb til modtageren af fakturaen, og
 - uden at det undersøges, om udstederen af fakturaen lovligt (inden for den nationale retlige ramme) kan rette og berigtige denne og derved opnå tilbagebetaling fra afgiftsmyndigheden af det fejlagtigt betalte beløb?
- 2) Skal bestemmelserne i direktiv 2006/112/EF⁽¹⁾, og navnlig proportionalitetsprincippet, princippet om afgiftsneutralitet og effektivitetsprincippet fortolkes således, at de er til hinder for en praksis hos den nationale afgiftsmyndighed, hvorefter denne i forbindelse med opkrævning af afgifter nægter den fradragsret, der kan udøves på grundlag af en momsaktura, der er udstedt i overensstemmelse med den almindelige afgiftsordning, idet denne myndighed er af den opfattelse, at det korrekte ville have været at udstede fakturaen vedrørende transaktionen i overensstemmelse med ordningen for omvendt betalingspligt, hvorefter myndigheden, når den opkræver afgiften, ikke tilbagebetaler den fejlagtigt indbetalte afgift til modtageren af fakturaen, til trods for at udstederen af fakturaen har indbetalt den fakturerede moms til statskassen?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 11. december 2017 — Telecom Italia SpA mod Ministero dello Sviluppo Economico og Infrastrutture e telecomunicazioni per l'Italia SpA (Infratel Italia SpA)

(Sag C-697/17)

(2018/C 112/19)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Appellant: Telecom Italia SpA

Indstævnte: Ministero dello Sviluppo Economico og Infrastrutture e telecomunicazioni per l'Italia SpA (Infratel Italia SpA)

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 28, stk. 2, første punktum, i direktiv 2014/24/EU⁽¹⁾ fortolkes således, at den kræver en fuld juridisk og økonomisk identitet mellem de prækvalificerede aktører og de aktører, der vil afgive tilbud i forbindelse med et begrænset udbud, og navnlig skal denne bestemmelse fortolkes således, at den er til hinder for en aftale indgået mellem de holdingselskaber, som kontrollerer to prækvalificerede aktører, på et tidspunkt mellem prækvalifikationen og afgivelsen af tilbuddene i tilfælde, hvor: a) denne aftale bl.a. har til formål og til følge at etablere en fusion gennem inkorporering af en af de prækvalificerede virksomheder i en anden af disse (en operation, som endvidere er blevet godkendt af Europa-Kommissionen); b) virkningerne af fusionen viser sig efter det overtagende selskabs afgivelse af tilbuddet (således, at selskabets sammensætning på tidspunktet for afgivelsen af tilbuddet ikke var ændret i forhold til sammensætningen på tidspunktet for prækvalifikationen); c) det overtagne selskab (hvis sammensætning ikke var ændret ved udløbet af fristen for afgivelse af tilbuddene) under alle omstændigheder har fundet det hensigtsmæssigt at undlade at deltage i det begrænsede udbud sandsynligvis som et led i gennemførelsen af den plan, som er blevet fastlagt med aftalen mellem holdingselskaberne?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26.2.2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF (EUT L 94, s. 65).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 14. december 2017 — Unareti SpA mod Ministero dello Sviluppo Economico m.fl.

(Sag C-702/17)

(2018/C 112/20)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Unareti SpA

Sagsøgte: Ministero dello Sviluppo Economico, Presidenza del Consiglio dei Ministri — Dipartimento per gli Affari Regionali, Autorità Garante per l'Energia Elettrica il Gas e il Sistema Idrico — Sede di Milano, Presidenza del Consiglio dei Ministri — Conferenza Stato Regioni ed Unificata, Ministero per gli affari regionali, Dipartimento per gli affari regionali e le autonomie og Conferenza Unificata Stato Regioni e Enti Locali

Præjudicielt spørgsmål

Domstolen anmodes i særdeleshed om at fastslå, hvorvidt disse principper og bestemmelser er til hinder for en national ordning såsom den ovenfor beskrevne, som indebærer en anvendelse med tilbagevirkende kraft af kriterier til fastsættelse af tilbagekøbsværdien til fordel for tidligere koncessionshavere, og således har indvirkning på etablerede aftaleforhold, eller hvorvidt denne anvendelse — også i lyset af proportionalitetsprincippet — er begrundet i behovet for at beskytte andre almene interesser med EU-retlig betydning som led i behovet for at opnå en forbedret beskyttelse af den frie konkurrence på referencemarkedet kombineret med en øget beskyttelse af tjenesteydelsens brugere, som indirekte vil kunne opleve virkningerne af en eventuel forhøjelse af tilbagekøbsværdien til fordel for tidligere koncessionshavere?

Appel iværksat den 18. december 2017 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 10. oktober 2017 i sag T-435/15, Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd mod Europa-Kommissionen

(Sag C-709/17 P)

(2018/C 112/21)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved J.-F. Brakeland, A. Demeneix og M. França, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd og European Bicycle Manufacturers Association

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom af 10. oktober 2017 i sag, T-435/15 Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd mod Kommissionen ophæves, søgsmålet anlagt ved første instans forkastes, og sagsøgte tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- Subsidiært hjemvises sagen til Retten til fornyet behandling, og afgørelsen om sagsomkostningerne i første instans og under appelsagen udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Kommissionens appel vedrører Rettens dom af 10. oktober 2017 i sag, T-435/15. I den nævnte dom annullerede Retten Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/776 ⁽¹⁾ af 18. maj 2015 om udvidelse af den endelige antidumpingtold, der indførtes ved Rådets forordning (EU) nr. 502/2013 over for importen af cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina, til også at omfatte importen af cykler afsendt fra Cambodja, Pakistan og Filippinerne, uanset om varen er angivet med oprindelse i Cambodja, Pakistan og Filippinerne, for så vidt som den vedrører Kolachi Raj.

Til støtte for sin appel har Kommissionen fremsat ét anbringende.

Efter Kommissionen opfattelse anlagde Retten en forkert fortolkning af antidumpinggrundforordningens artikel 13, stk. 2, litra b). I den appellerede dom indførte Retten for det første oprindelsesregler ved anvendelsen af grundforordningens artikel 13 og ved fortolkningen af ordet »fra«, som er indeholdt i forordningens artikel 13, stk. 2, litra b). For det andet begrænsede Retten med urette den form for beviser, som Kommissionen kan bruge med henblik på at godtgøre, at delene kommer »fra« det land, der er underlagt antidumpingforanstaltninger. Efter Kommissionens opfattelse er den af Retten anlagte fortolkning ikke i overensstemmelse med ordlyden af, indholdet af eller formålet med grundforordningens artikel 13 eller Domstolens praksis om antiomgåelsesforanstaltninger.

⁽¹⁾ EUT L 122, s. 4.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 18. december 2017 — CCC — Consorzio Cooperative Costruzioni Soc. Cooperativa mod Comune di Tarvisio

(Sag C-710/17)

(2018/C 112/22)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Appellant: CCC — Consorzio Cooperative Costruzioni Soc. Cooperativa

Indstævnt: Comune di Tarvisio

Præjudicielt spørgsmål

Er en bestemmelse såsom den nævnte artikel 53, stk. 3, i lovdekret nr. 163 af 16. april 2006, hvorefter en virksomhed kan deltage i en udbudsprocedure ved at benytte sig af en »udpeget« fagmand, der ikke kvalificeres som tilbudsgiver og således ikke må benytte sig af andre enheders kapacitet, forenelig med artikel 48 i direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31.3.2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter (EUT L 134, s. 114).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia (Italien) den 20. december 2017 — EN.SA. Srl mod Agenzia delle Entrate — Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso

(Sag C-712/17)

(2018/C 112/23)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia

Parter i hovedsagen

Appellant: EN.SA. Srl

Indstævnt: Agenzia delle Entrate — Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso

Præjudicielt spørgsmål

Er den nationale retsorden, som følger af anvendelsen af artikel 19 (Fradrag) og artikel 21, stk. 7, (Fakturering af transaktioner) i dekret fra republikkens præsident nr. 633 af 26. oktober 1972 samt artikel 6, stk. 6, i lovdekret nr. 471 af 18. december 1997 (Tilsidesættelse af forpligtelser vedrørende dokumentation, registrering og fastlæggelse af transaktioner), i tilfælde af transaktioner, som antages at være ikke-eksisterende, ikke har medført tab for statskassen og ikke har givet den afgiftspligtige person nogen form for afgiftsmæssig fordel, i overensstemmelse med de i Domstolens praksis fastlagte fællesskabsretlige principper om moms, såfremt den samtidige anvendelse af de nationale bestemmelser medfører

- gentagen og vedholdende manglende mulighed for erhververen at fradrage moms af erhvervelser for hver bestridt transaktion, som vedrører den samme afgiftspligtige person og det samme afgiftsgrundlag;
 - pligt til anvendelse af afgiften og betaling af afgiftsbyrden for overdrageren (og udelukkelse af tilbagebetalingen af det med urette betalte beløb) for de tilsvarende og spejlvendte transaktioner vedrørende salg, som på tilsvarende vis antages at være ikke-eksisterende;
 - anvendelsen af en sanktion svarende til afgiftsbeløbet på de erhvervelser, som ikke må fradrages?
-

Sag anlagt den 21. december 2017 — Europa-Kommissionen mod Republikken Polen**(Sag C-715/17)**

(2018/C 112/24)

Processprog: polsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved A. Stobiecka-Kuik og G. Wils, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Polen

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 2, i Rådets afgørelse (EU) 2015/1523, artikel 5, stk. 2, i Rådets afgørelse (EU) 2015/1601, og dermed også de øvrige flytningsforpligtelser, der er fastsat i disse afgørelses artikel 5, stk. 4-11, idet den ikke med regelmæssige mellemrum og mindst hver tredje måned har meddelt, hvor mange ansøgere der fra den 16. marts 2016 hurtigt kunne flyttes til dens område.
- Republikken Polen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I september 2015 vedtog Rådet et midlertidigt program for nødflytninger ved hjælp af to afgørelser, nemlig afgørelse (EU) 2015/1523 ⁽¹⁾ og afgørelse (EU) 2015/1601 ⁽²⁾ hvorved medlemsstaterne forpligtede sig til at flytte personer, der havde behov for international beskyttelse, fra Italien og Grækenland.

Disse rådsafgørelser forpligtede medlemsstaterne til hver tredje måned at stille pladser til rådighed til flytning med henblik på at sikre en hurtig og velordnet flytningsproces. Mens stort set alle øvrige medlemsstater traf foranstaltninger til at efterleve deres forpligtelser i forbindelse med flytningerne, har Republikken Polen ikke gennemført nogen flytninger og har siden december 2015 heller ikke foreslået et egnet flytningssted.

Den 16. juni 2017 indledte Kommissionen en traktatbrudsprocedure mod Republikken Polen.

Da Kommissionen ikke anså Republikken Polens svar herpå for tilfredsstillende, besluttede den at indlede det næste skridt i traktatbrudsproceduren, nemlig at tilstille Republikken Polen en begrundet udtalelse den 26. juli 2017.

Heller ikke besvarelsen af den begrundede udtalelse anså Kommissionen for tilfredsstillende og den har derfor besluttet at anlægge traktatbrudssag mod Republikken Polen ved Den Europæiske Unions Domstol med påstand om, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser med hensyn til flytning.

⁽¹⁾ Rådets afgørelse (EU) 2015/1523 af 14.9.2015 om midlertidige foranstaltninger til fordel for Italien og for Grækenland på området international beskyttelse (EUT L 239, s. 146).

⁽²⁾ Rådets afgørelse (EU) 2015/1601 af 22.9.2015 om midlertidige foranstaltninger til fordel for Italien og Grækenland på området international beskyttelse (EUT L 248, s. 80).

Sag anlagt den 22. december 2017 — Europa-Kommissionen mod Ungarn**(Sag C-718/17)**

(2018/C 112/25)

Processprog: ungarsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved A. Tokár og G. Wils, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Ungarn

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 2, i Rådets afgørelse (EU) 2015/1601, idet denne medlemsstat ikke med regelmæssige mellemrum og mindst hver tredje måned har meddelt, hvor mange ansøgere der hurtigt kan flyttes til sit område, og som følge heraf ligeledes har undladt at opfylde sine øvrige forpligtelser vedrørende flytning, som er fastsat af afgørelsens artikel 5, stk. 4-11.
- Ungarn tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

De to afgørelser, som Rådet vedtog i september 2015, dvs. Rådets afgørelse (EU) 2015/1523 ⁽¹⁾ og Rådets afgørelse (EU) 2015/1601 ⁽²⁾ fastsatte en ordning for midlertidig nødflytning, inden for rammerne af hvilken medlemsstaterne påtog sig den forpligtelse at flytte personer, som havde behov for international beskyttelse, fra Italiens og Grækenlands område.

Rådets afgørelser forpligtede medlemsstaterne til kvartalsvis at tilbyde steder til de ansøgere, som kunne flyttes, idet der således sikredes en hurtig og effektiv behandling af flytningsproceduren. Selv om næsten alle medlemsstaterne flyttede ansøgere og påtog sig deres forpligtelser i denne forbindelse, traf Ungarn ikke nogen foranstaltninger efter flytningsordningens ikrafttræden.

Den 16. juni 2017 indledte Kommissionen en traktatbrudsprocedure mod Ungarn vedrørende Rådets afgørelse (EU) 2015/1601.

Idet Kommissionen fandt Ungarns besvarelse utilstrækkelig, fortsatte den til næste trin i traktatbrudsproceduren, og den 26. juli 2017 sendte Kommissionen en begrundet udtalelse til Ungarn.

Da Kommissionen ligeledes fandt svaret på den begrundede udtalelse utilstrækkeligt, besluttede den at indbringe sagen for Domstolen med påstand om, at det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser med hensyn til flytning.

⁽¹⁾ Rådets afgørelse (EU) 2015/1523 af 14.9.2015 om midlertidige foranstaltninger til fordel for Italien og for Grækenland på området international beskyttelse (EUT 2015, L 239, s. 146).

⁽²⁾ Rådets afgørelse (EU) 2015/1601 af 22.9.2015 om midlertidige foranstaltninger til fordel for Italien og Grækenland på området international beskyttelse (EUT 2015, L 248, s. 80).

Sag anlagt den 22. december 2017 — Europa-Kommissionen mod Den Tjekkiske Republik**(Sag C-719/17)**

(2018/C 112/26)

Processprog: tjekkisk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved Z. Malúšková og G. Wils, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Tjekkiske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Tjekkiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 2, i Rådets afgørelse (EU) 2015/1523 af 14. september 2015 om midlertidige foranstaltninger til fordel for Italien og for Grækenland på området international beskyttelse ⁽¹⁾, artikel 5, stk. 2, i Rådets afgørelse (EU) 2015/1601 af 22. september 2015 om midlertidige foranstaltninger til fordel for Italien og Grækenland på området international beskyttelse ⁽²⁾ og dermed også de øvrige flytningsforpligtelser, der er fastsat i disse rådsafgørelsers artikel 5, stk. 4-11, idet den ikke med regelmæssige mellemrum og mindst hver tredje måned har meddelt, hvor mange ansøgere der hurtigt kunne flyttes til dens område.
- Den Tjekkiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I september 2015 vedtog Rådet et midlertidigt program for nødflytninger ved hjælp af to afgørelser, nemlig afgørelse (EU) 2015/1523 og afgørelse (EU) 2015/1601, hvorved medlemsstaterne forpligtede sig til at flytte personer, der klart havde behov for international beskyttelse, fra Italien og Grækenland.

Disse rådsafgørelser forpligter medlemsstaterne til hver tredje måned at stille pladser til rådighed til flytning med henblik på at sikre en hurtig og velordnet flytningsproces. Mens stort set alle stater gennemførte flytninger og påtog sig forpligtelser i denne forbindelse, har Den Tjekkiske Republik ikke gennemført nogen flytninger siden august 2016 og har i over et år ikke stillet nogen nye pladser til rådighed.

Den 15. juni 2017 indledte Kommissionen en traktatbrudsprocedure mod Den Tjekkiske Republik.

Den Tjekkiske Republiks svar herpå blev ikke anset for tilfredsstillende og Kommissionen besluttede derfor at indlede det næste skridt i proceduren, nemlig tilstillelsen af en begrundet udtalelse den 26. juli 2017.

Besvarelsen af den begrundede udtalelse blev ikke anset for tilfredsstillende og Kommissionen har derfor besluttet at anlægge traktatbrudssag mod Den Tjekkiske Republik ved Den Europæiske Unions Domstol med påstand om, at Den Tjekkiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser med hensyn til flytning.

⁽¹⁾ EUT 2015, L 239, s. 146.

⁽²⁾ EUT 2015, L 248, s. 80.

Appel iværksat den 24. december 2017 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 13. oktober 2017 i sag T-572/16, Brouillard mod Kommissionen

(Sag C-728/17 P)

(2018/C 112/27)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved P. Mihaylova og G. Gattinara, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: Alain Laurent Brouillard

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Ophævelse af Rettens dom af 13. oktober 2017, Brouillard mod Kommissionen (T-572/16).
- Frifindelse i første instans.
- Appelandstævnte tilpligtes at betale sagsomkostningerne i de to instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Det første appelanbringende vedrører en retlig fejl og forkert gengivelse. Dette anbringende er opdelt i tre led og vedrører præmis 36, 39, 43-56 og 62 og 63 i den appellerede dom.

Med det første led har Kommissionen gjort gældende, at Retten har begået en retlig fejl ved fortolkningen af meddelelsen om udvælgelsesprøve. I den appellerede doms præmis 36, 45 og 47-56 har Retten med urette fastslået dels at adjektivet »afsluttet«, der blev anvendt i udtrykket »afsluttet juridisk uddannelse« i meddelelsen om udvælgelsesprøve, ikke henviste til indholdet af det krævede uddannelsesbevis, dels at ordet »svarende«, der er indeholdt i udtrykket »et uddannelsesbevis mindst svarende til niveauet for beherskelsen«, ikke henviste til uddannelsesbeviset men til uddannelsen. Kommissionen er ligeledes af den opfattelse, at en kontekstuel og teleologisk fortolkning på ingen måde understøtter Rettens konklusioner, idet fortolkningen af betingelserne for deltagelse i en udvælgelsesprøve skal ske i lyset af beskrivelsen af opgaverne i de ledige stillinger, som ifølge bilag I til meddelelsen om udvælgelsesprøve var oversættelsesopgaver, som skal udføres af »højt kvalificerede uddannede jurister«.

Med det andet led har Kommissionen gjort gældende, at der foreligger en retlig fejl ved fortolkningen af vedtægtens artikel 5, stk. 3, litra c), nr. i), i den appellerede doms præmis 46-49 og 52-53. Det er Kommissionens opfattelse, at denne vedtægtsbestemmelse ikke er relevant ved ansættelsesprocedurer og navnlig ikke forhindrer, at en administration ved udfærdigelsen af indholdet af en meddelelse om udvælgelsesprøve fastsætter betingelser for deltagelse, der er strengere end de kriterier, der er fastsat i denne bestemmelse. I modsætning til det af Retten fastslåede skal en meddelelse om udvælgelsesprøve ikke fortolkes i lyset af denne vedtægtsbestemmelse.

Med det tredje led har Kommissionen gjort gældende, at der er sket en forkert gengivelse af indholdet af den erhvervsfaglige mastergrad fra universitetet i Poitiers og af ansøgningen fra sagsøgeren i første instans. Kommissionen er af den opfattelse, at det fremgår åbenbart af disse to beviser, at sagsøgeren ikke havde det uddannelsesbevis, for en master 2 i jura efter fem års studier, som kræves i meddelelsen om udvælgelsesprøve. Rettens konstateringer i den appellerede doms præmis 39, 43-44 og 52-54 er herefter urigtige.

Det andet appelanbringende vedrører en retlig fejl ved fortolkningen af de regler, der regulerer afgrænsningen af en udvælgelseskomité's beføjelser i forbindelse med efterprøvelsen af, om en ansøger har et uddannelsesbevis. Dette andet anbringende, der vedrører den appellerede doms præmis 37, 52 og 54-56, tilsigter at bestride Rettens begrundelse, hvorefter udvælgelseskomitéen skulle acceptere uddannelsesbeviset fra sagsøgeren i første instans alene på grundlag af de nationale bestemmelser, der regulerer udstedelsen af uddannelsesbeviset.

Det tredje appelanbringende, som vedrører den appellerede doms præmis 39, 44, 47-48, 52 og 57-61, vedrører tilsidesættelse af begrundelsespligten, for så vidt som Retten ikke i tilstrækkeligt omfang har oplyst, på baggrund af hvilke elementer i sagen sagsøgeren i første instans har haft et uddannelsesbevis, som gjorde det muligt for ham at overholde den betingelse, der kræves i meddelelsen om udvælgelsesprøve. Desuden modsiger Retten sig selv, da den, efter at have påstået, at den afsluttede juridiske uddannelse og uddannelsesbeviset for afsluttede universitetsstudier var to forskellige konklusioner, konstaterede, at der forelå et uddannelsesbevis, uden at oplyse, hvilket element der kunne anses for at godtgøre, at der forelå en afsluttet juridisk uddannelse. Endelig har Retten ikke i tilstrækkeligt omfang forklaret, af hvilke grunde sagsøgerens uddannelsesbevis i den afsagte dom i sag T-420/13, som har fået retskraft, blev afvist i en udbudsprocedure vedrørende freelance oversættelsesydelser for Domstolens administration, mens det samme eksamensbevis nu begrunder, at samme sagsøger kan udnævnes til fastansat jurist-lingvist ved Domstolens oversættelsestjeneste.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Okrazhen sad Blagoevgrad (Bulgarien) den 16. januar 2018 — Bryan Andrew Ker mod Pavlo Postnov og Natalia Postnova

(Sag C-25/18)

(2018/C 112/28)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Okrazhen sad Blagoevgrad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bryan Andrew Ker

Sagsøgte: Pavlo Postnov og Natalia Postnova

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør beslutninger truffet af retsfællesskaber — der ikke er en juridisk person og som er opstået i henhold til lovgivningen på grund af et særligt ejerskab — som træffes af et flertal af deres medlemmer, men er bindende for alle, herunder dem, som ikke har stemt, et grundlag for en »kontraktlig forpligtelse« med henblik på at bestemme den internationale kompetence i henhold til artikel 7, nr. 1), litra a), i forordning (EU) nr. 1215/2012 ⁽¹⁾?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er sådanne beslutninger omfattet af lovvalgsreglerne for kontraktlige forpligtelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 ⁽²⁾ af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I)?
- 3) Såfremt det første og det andet spørgsmål besvares benægtende: Er sådanne beslutninger omfattet af forskrifterne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007 ⁽³⁾ af 11. juli 2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II-forordningen), og hvilket af de i forordningen nævnte grundlag for fordringen er relevant i denne forbindelse?
- 4) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal beslutninger truffet af fællesskaber, der ikke er en juridisk person, om udgifterne til bygningsvedligeholdelse anses for en »tjenesteydelsesaftale« som omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) eller for aftaler om en »tinglig rettighed« eller »leje eller forpagtning« som omhandlet i denne forordnings artikel 4, stk. 1, litra c)?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12.12.2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17.6.2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT 2008, L 177, s. 6).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007, af 11.7.2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II-forordningen) (EUT 2007, L 199, s. 40).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af cour du travail de Liège (Belgien) den 18. januar 2018 — V mod Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants og Secorex Integrity ASBL

(Sag C-33/18)

(2018/C 112/29)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour du travail de Liège

Parter i hovedsagen

Sagsøger: V

Sagsøgte: Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants og Secorex Integrity ASBL

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 87, stk. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger ⁽¹⁾ fortolkes således, at en person, der, inden den 1. maj 2010, indledte en lønnet beskæftigelse i Storhertugdømmet Luxembourg og selvstændig virksomhed i Belgien, for at være omfattet af den lovgivning, der finder anvendelse i henhold til forordning nr. 883/2004, skal indgive en udtrykkelig anmodning herom, selv om den pågældende ikke var omfattet af den belgiske lovgivning før den 1. maj 2010 og først var omfattet af den belgiske lovgivning om den sociale sikringsordning for selvstændige erhvervsdrivende med tilbagevirkende kraft efter udløbet af den frist på tre måneder, der løb fra den 1. maj 2010?
- 2) Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, medfører anmodningen som omhandlet i artikel 87, stk. 8, i forordning nr. 883/2004 indgivet under de ovenfor beskrevne omstændigheder da anvendelse af lovgivningen i den kompetente medlemsstat i henhold til forordning (EF) nr. 883/2004 med tilbagevirkende kraft fra den 1. maj 2010?

⁽¹⁾ EUT L 166, s. 1.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation (Frankrig) den 19. januar 2018 —
Vueling Airlines SA mod Jean-Luc Poignant**

(Sag C-37/18)

(2018/C 112/30)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour de cassation

Parter i hovedsagen

Kassationsappellant: Vueling Airlines SA

Kassationsindstævnt: Jean-Luc Poignant

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Finder Domstolens fortolkning i dom af 27. april, A Rosa Flussschiff, (C-620/15, EU:C:2017:309) af artikel 14, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71 ⁽¹⁾, som ændret og ajourført ved forordning (EF) nr. 118/97 ⁽²⁾, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 647/2005 ⁽³⁾ af 13. april 2005, anvendelse på en tvist om ikkedeklareret arbejde, hvor E 101-attesterne er blevet udstedt i henhold til artikel 14, stk. 1, litra a), i medfør af artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 574/72/EF ⁽⁴⁾ af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71, når situationen er omfattet af artikel 14, stk. 2, litra a), nr. i), for arbejdstagere, der udfører deres arbejde på den medlemsstats område, i hvilken de er statsborgere, og hvor lufttransportvirksomheden, der er etableret i en anden medlemsstat, har en filial, og når det alene på grundlag af E 101-attesten, hvori er angivet en lufthavn som arbejdstagerens arbejdsplads og en luftfartsvirksomhed som arbejdsgiver, kan udledes, at den er opnået ved svig?

- 2) I bekræftende fald, skal princippet om EU-rettens forrang da fortolkes således, at det er til hinder for, at en national domstol, der i henhold til national ret er bundet af den materielle retskraft, som en strafferetlig afgørelse har i forhold til en civilretlig afgørelse, drager konsekvenserne af en afgørelse truffet af en straffedomstol — der er afsagt på en måde, der er uforenelig med EU-retten — og inden for rammerne af et civilretligt søgsmål tilpligte en arbejdsgiver at betale erstatning til en arbejdstager, alene fordi denne arbejdsgiver er blevet dømt inden for rammerne af en straffesag for ikkeatdeklareret arbejde.

-
- ⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14.6.1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT L 149, s. 2)
- ⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2.12.1996 om ændring og ajourføring af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger paa arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og af forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 (EFT L 28, s. 1).
- ⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 647/2005 af 13.4.2005 om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 (EUT L 117, s. 1).
- ⁽⁴⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21.3.1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som flytter inden for Fællesskabet (EFT L 74, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Belgien) (Belgien) den 24. januar 2018 — Compagnie d'entreprises CFE SA mod Région de Bruxelles-Capitale

(Sag C-43/18)

(2018/C 112/31)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Compagnie d'entreprises CFE SA

Sagsøgt: Région de Bruxelles-Capitale

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør en bekendtgørelse, hvorved en institution i en medlemsstat udpeger et særligt bevaringsområde i henhold til [Rådets] direktiv 92/43/EØF ⁽¹⁾ af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, og som indeholder bevaringsmålsætninger og generelle præventive foranstaltninger af forskriftsmæssig karakter, en plan eller et program som omhandlet i [Europa-Parlamentet og Rådets] direktiv 2001/42/EF ⁽²⁾ [af 27. juni 2001] om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet?
- 2) Nærmere bestemt ønskes det oplyst, om en sådan bekendtgørelse er omfattet af artikel 3, stk. 4, idet der er tale om en plan eller et program, som fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser til projekter, således at medlemsstaterne skal afgøre, om den kan forventes at få væsentlig indvirkning på miljøet i overensstemmelse med stk. 5?
- 3) Skal artikel 3, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/42/EF om vurdering af [bestemte planers og programmers] indvirkning på miljøet fortolkes således, at en sådan bekendtgørelse om udpegning falder uden for anvendelsesområdet for direktivets artikel 3, stk. 4?

⁽¹⁾ EFT L 206, s. 7.

⁽²⁾ EFT L 197, s. 30.

Sag anlagt den 29. januar 2018 — Europa-Kommissionen mod Republikken Østrig**(Sag C-51/18)**

(2018/C 112/32)

Processprog: tysk

Parter*Sagsøger:* Europa-Kommissionen (ved N. Gossement og B. R. Killmann, som befuldmægtigede)*Sagsøgt:* Republikken Østrig**Sagsøgerens påstande**

- Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til momsdirektivets artikel 2, idet det har opkrævet merværdiafgift af vederlaget i henhold til følgeretten for ophavsmanden til et originalkunstværk.
- Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for stævningen har sagsøgeren gjort følgende anbringender gældende:

Østrig har opkrævet merværdiafgift af vederlaget til ophavsmanden til et originalt billedkunstværk i forbindelse med videresalg heraf i henhold til følgeretten, som Østrig har indført inden for rammerne af gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/84/EF⁽¹⁾ af 27. september 2001 om følgeret for ophavsmanden til et originalkunstværk. Østrig har derved tilsidesat momsdirektivets artikel 2.

I henhold til følgeretten består der ingen udveksling af ydelser mellem ophavsmanden og den betalingspligtige person. Den del af provenuet, der skal betales til ophavsmanden i henhold til følgeretten følger af loven og er indrettet således, at sælgeren — eller hvem end der var part i videresalget — skal betale ophavsmanden et vederlag, uden at denne leverer nogen ydelse i denne forbindelse. Ophavsmanden har således leveret sin ydelse før selve videresalget, da han første gang solgte det originale værk.

Det vederlag, som følger af følgeretten og skal betales til ophavsmanden, modsvarer ikke værdien af nogen ydelse, som ophavsmanden har leveret, men fastsættes alene på grundlag af den pris, der er opnået ved videresalget, uden at ophavsmanden kan påvirke størrelsen af dette beløb. Ophavsmanden modtager vederlaget, uden at denne skal eller kan levere nogen ydelse — hvad enten der måtte være tale om at handle eller at undlade at handle. Vederlaget som følge af følgeretten er dermed ikke en betaling for en levering eller en ydelse som omhandlet i momsdirektivets artikel 2.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/84/EF af 27.9.2001 om følgeret for ophavsmanden til et originalkunstværk (EFT L 272, s. 32).

Sag anlagt den 31. januar 2018 — Europa-Kommissionen mod Republikken Bulgarien**(Sag C-61/18)**

(2018/C 112/33)

Processprog: bulgarsk

Parter*Sagsøger:* Europa-Kommissionen (ved G. von Rintelen, K. Walkerová og G. Koleva, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republiken Bulgarien

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Republiken Bulgarien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/89/EU⁽¹⁾ af 23. juli 2014 om rammerne for maritim fysisk planlægning (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 135-145), idet den ikke senest den 18. september 2016 har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Republiken Bulgarien tilpligtes i henhold til artikel 260, stk. 3, TEUF at betale en tvangsbøde på 14 089,60 EUR pr. dag at regne fra datoen for afsigelsen af den dom, hvori det fastslås, at Republiken Bulgarien har tilsidesat sine forpligtelser.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

1. Artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/89/EU af 23. juli 2014 om rammerne for maritim fysisk planlægning bestemmer, at medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 18. september 2016. De underretter straks Kommissionen herom. Eftersom Kommissionen ikke har modtaget underretning om de nationale foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv, har den besluttet at indbringe sagen for Domstolen.
2. I stævningen foreslår Kommissionen, at Republiken Bulgarien tilpligtes at betale en tvangsbøde på 14 089,60 EUR pr. dag. Tvangsbødens størrelse er fastsat under hensyn til overtrædelsens grovhed og varighed, såvel som den afskrækkende virkning og denne medlemsstats betalingsevne.

⁽¹⁾ EUT 2014, L 257, s. 135.

Sag anlagt den 6. februar 2018 — Europa-Kommissionen mod Republiken Østrig

(Sag C-76/18)

(2018/C 112/34)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved G. von Rintelen, P. Ondrůšek og M. Noll-Ehlers, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republiken Østrig

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Republiken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/25/EU af 26. februar 2014 om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester og om ophævelse af direktiv 2004/17/EF⁽¹⁾, idet den ikke har vedtaget alle de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at gennemføre dette direktiv i national ret, eller ikke har meddelt Kommissionen disse bestemmelser.
- Republiken Østrig pålægges i henhold til artikel 260, stk. 3, TEUF, at betale en tvangsbøde på 42 377 EUR pr. dag for tilsidesættelse af forpligtelsen til at meddele gennemførelsesforanstaltningerne.
- Republiken Østrig tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til artikel 106, stk. 1, i direktiv 2014/25/EU var medlemsstaterne forpligtede til senest den 18. april 2016 at vedtage de nationale foranstaltninger, der var nødvendige for at tilpasse deres nationale ret til forpligtelserne i henhold til dette direktiv. Da Republikken Østrig ikke har vedtaget alle de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at gennemføre dette direktiv, eller ikke har meddelt Kommissionen disse bestemmelser, har Kommissionen besluttet at indbringe sagen for Domstolen.

I stævningen har Kommissionen nedlagt påstand om, at Republikken Østrig pålægges en tvangsbøde på 42 377 EUR pr. dag. Tvangsbødens størrelse er beregnet under hensyntagen til overtrædelsens grovhed og varighed og den afskrækkende virkning i forhold til denne medlemsstats ydeevne.

⁽¹⁾ EUT 2014, L 94, s. 243.

Sag anlagt den 6. februar 2018 — Europa-Kommissionen mod Republikken Østrig

(Sag C-77/18)

(2018/C 112/35)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved M. Noll-Ehlers, P. Ondrůšek og G. von Rintelen, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Østrig

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF ⁽¹⁾ idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, henholdsvis meddelt disse forskrifter til Kommissionen.
- Republikken Østrig pålægges i medfør af artikel 260, stk. 3, TEUF tvangsbøder på 42 388 EUR pr. dag som følge af tilsidesættelsen af forpligtelsen til at meddele gennemførelsesforanstaltninger.
- Republikken Østrig tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til artikel 90, stk. 1, i direktiv 2014/24/EU var medlemsstaterne forpligtede til senest den 18. april 2016 at vedtage de nødvendige nationale foranstaltninger med henblik på at tilpasse deres nationale lovgivning til forpligtelserne i henhold til dette direktiv. Da Republikken Østrig ikke har vedtaget alle nødvendige love og administrative bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv, henholdsvis meddelt disse bestemmelser til Kommissionen, har denne institution besluttet at anlægge sag ved Domstolen.

Kommissionen har med søgsmålet nedlagt påstand om, at Republikken Østrig pålægges en tvangsbøde på 52 972 EUR pr. dag. Tvangsbødens størrelse skal under hensyntagen til overtrædelsens grovhed og varighed samt den afskrækkende virkning beregnes på grundlag af denne medlemsstats betalingsevne.

⁽¹⁾ EUT 2014, L 94, s. 65.

Sag anlagt den 6. februar 2018 — Europa-Kommissionen mod Republikken Østrig**(Sag C-79/18)**

(2018/C 112/36)

Processprog: tysk

Parter*Sagsøger:* Europa-Kommissionen (ved G. von Rintelen, P. Ondrůšek og M. Noll-Ehlers, som befuldmægtigede)*Sagsøgt:* Republikken Østrig**Sagsøgerens påstande**

- Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/23/EU af 26. februar 2014 om tildeling af koncessionskontrakter ⁽¹⁾, idet den — med undtagelse af artikel 46 og 47 i delstaterne Wien, Steiermark og Kärnten — ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, henholdsvis meddelt disse forskrifter til Kommissionen.
- Republikken Østrig pålægges i medfør af artikel 260, stk. 3, TEUF tvangsbøder på 52 972 EUR pr. dag som følge af tilsidesættelsen af forpligtelsen til at meddele gennemførelsesforanstaltninger.
- Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til artikel 51, stk. 1, i direktiv 2014/23/EU var medlemsstaterne forpligtede til senest den 18. april 2016 at vedtage de nødvendige nationale foranstaltninger med henblik på at tilpasse deres nationale lovgivning til forpligtelserne i henhold til dette direktiv. Da Republikken Østrig ikke har vedtaget alle nødvendige love og administrative bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv, henholdsvis meddelt disse bestemmelser til Kommissionen, har denne institution besluttet at anlægge sag ved Domstolen.

Kommissionen har med søgsmålet nedlagt påstand om, at Republikken Østrig pålægges en tvangsbøde på 52 972 EUR pr. dag. Tvangsbødens størrelse skal under hensyntagen til overtrædelsens grovhed og varighed samt den afskrækkende virkning beregnes på grundlag af denne medlemsstats betalingsevne.

⁽¹⁾ EUT 2014, L 94, s. 1.

RET TEN

Rettens dom af 8. februar 2018 — POA mod Kommissionen

(Sag T-74/16) ⁽¹⁾

(Aktindsigt — forordning (EF) nr. 1049/2001 — dokumenter vedrørende en ansøgning om registrering af en betegnelse i henhold til forordning (EU) nr. 1151/2012 — dokumenter, der hidrører fra Kommissionen — dokumenter, der hidrører fra en medlemsstat — artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001 — afslag på aktindsigt — begrundelsespligt — undtagelse vedrørende beskyttelse af beslutningsprocessen — undtagelse vedrørende beskyttelsen af retslige procedurer — udstrækningen af den kontrol, som institutionen og Unionens retsinstanser foretager af medlemsstatens begrundelse for indsigelsen)

(2018/C 112/37)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Pagkyprios organismos ageladotrofon (POA) Dimosia Ltd (Latsia, Cypern) (ved advokat N. Korogiannakis)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved J. Baquero Cruz og F. Clotuche-Duvieusart, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af afgørelse Ares(2015)5632670 truffet af Kommissionens generalsekretær den 7. december 2015 om afslag på den genfremsatte begæring, der blev indgivet ved skrivelse af 15. september 2015, hvorved sagsøgeren i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43) begærede aktindsigt i dokumenter angående dels ansøgning CY/PDO/0005/01243 om registrering af betegnelsen »Halloumi« som beskyttet oprindelsesbetegnelse (BOB) i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1151/2012 af 21. november 2012 om kvalitetsordninger for landbrugsprodukter og fødevarer (EUT 2012 L 343, s. 1), dels den tidligere ansøgning CY/PDO/0005/00766 om registrering af betegnelsen »Halloumi« som BOB.

Konklusion

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) Pagkyprios organismos ageladotrofon (POA) Dimosia Ltd bærer sine egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 145 af 25.4.2016.

Rettens dom af 8. februar 2018 — Sony Interactive Entertainment Europe mod EUIPO — Marpefa (Vieta)(Sag T-879/16) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — fortabelsessag — EU-figurmærket Vieta — reel brug af varemærket — afgørelse truffet efter Rettens annullation af en tidligere afgørelse — artikel 65, stk. 6, i forordning (EF) nr. 207/2009 (nu artikel 72, stk. 6, i forordning (EU) 2017/1001) — retskraft)

(2018/C 112/38)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Sony Interactive Entertainment Europe Ltd, London (Det Forenede Kongerige) (ved S. Malynicz, QC)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved J. Crespo Carrillo og D. Walicka, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Marpefa, SL, Barcelona (Spanien)

Sagens genstand

søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 4. oktober 2016 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 1010/2016-4) vedrørende en fortabelsessag mellem Sony Computer Entertainment Europe Ltd og Marpefa.

Konklusion

- 1) Afgørelse truffet den 4. oktober 2016 af Fjerde Appelkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 1010/2016-4) vedrørende en fortabelsessag mellem Sony Computer Entertainment Europe Ltd og Marpefa, SL annulleres.
- 2) EUIPO betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 53 af 20.2.2017.

Rettens dom af 8. februar 2018 — Institute for Direct Democracy in Europe mod Parlamentet(Sag T-118/17) ⁽¹⁾

(Regler for institutionerne — Europa-Parlamentet — afgørelse om at yde tilskud til en politisk fond for 2017, om forfinansiering med 33 % af maksimumtilskuddet og om forpligtelse til at stille en bankgaranti for forfinansieringen — annullationssøgsmål — anfægtelig retsakt — antagelse til realitetsbehandling — pligt til at udvise upartiskhed — ret til forsvar — finansforordningen — gennemførelsesbestemmelserne til finansforordningen — forordning (EF) nr. 2004/2003 — proportionalitet)

(2018/C 112/39)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Institute for Direct Democracy in Europe ASBL (IDDE) (Bruxelles, Belgien) (ved advokaterne E. Plasschaert og É. Montens)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet (ved C. Burgos og S. Alves, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål baseret på artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Europa-Parlamentets afgørelse FINS-2017-28 af 12. december 2016 om det tilskud, der er tildelt sagsøgeren, for så vidt som denne afgørelse udsætter udbetalingen af tilskuddet for 2017 og begrænser forfinansieringen til 33 % af maksimumtilskuddet under forudsætning af, at der fremlægges en bankgaranti.

Konklusion

- 1) Europa-Parlamentet frifindes.
- 2) Institute for Direct Democracy in Europe ASBL (IDDE) bærer sine egne omkostninger og betaler Europa-Parlamentets omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med begæringen om foreløbige forholdsregler.

⁽¹⁾ EUT C 121 af 18.4.2017.

Rettens kendelse af 23. januar 2018 — Campailla mod Den Europæiske Union

(Sag T-759/16) ⁽¹⁾

(Erstatningssøgsmål — regler for institutionerne — Den Europæiske Unions ansvar — afgørelser afsagt af Retten og af Domstolen — Rettens afgørelse om afvisning — appel afvist som følge af manglende repræsentation — åbenbart, at sagen skal afvises)

(2018/C 112/40)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Massimo Campailla (Holtz, Luxembourg) (ved advokat F. Rollinger)

Sagsøgt: Den Europæiske Union, repræsenteret ved Den Europæiske Unions Domstol, først ved J. Inghelram og L. Tonini Alabiso, derefter ved J. Inghelram og V. Hanley-Emilsson, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt på grundlag af artikel 268 TEUF med påstand om erstatning for det økonomiske tab, sagsøgeren angiveligt har lidt som følge af kendelse af 6. oktober 2011, Campailla mod Kommissionen (C-265/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2011:644).

Konklusion

- 1) Sagen afvises.
- 2) Massimo Campailla bærer sine egne omkostninger og betaler de af Den Europæiske Union, repræsenteret ved Den Europæiske Unions Domstol, afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 78 af 13.3.2017.

Rettens kendelse af 1. februar 2018 — ExpressVPN mod EUIPO — (EXPRESSVPN)(Sag T-265/17) ⁽¹⁾**(EU-varemærker — international registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret — figurmærket EXPRESSVPN — absolut registreringshindring — påstand om omgørelse — eneste påstand — afvisning)**

(2018/C 112/41)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: ExpressVPN Ltd (Glen Vine, Île de Man) (ved barrister A. Muir Wood)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved J. Ivanauskas, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Påstand om annulation af afgørelse truffet den 16. februar 2017 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 1352/2016-5) vedrørende international registrering nr. 1265562, hvor Den Europæiske Union er designeret, af figurmærket »EXPRESSVPN«.

Konklusion

- 1) Sagen afvises.
- 2) ExpressVPN Ltd betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 202 af 26.6.2017.

Sag anlagt den 16. januar 2018 — Grækenland mod Kommissionen

(Sag T-14/18)

(2018/C 112/42)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: Den Helleniske Republik (ved G. Kanellopoulos, E. Leftheriotou og E. Chroni, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den udelukker udgifter, som Den Helleniske Republik har afholdt til arealstøtte for ansøgningsåret 2014, fra EU-finansiering, og som svarer til 5 % af de samlede udgifter, der blev afholdt til støtte til græsarealer for 15 583 893,42 EUR brutto (12 482 555,68 EUR netto).
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Med det første anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede finansielle korrektion på 5 % af arealstøtten vedrørende græsarealer blev pålagt uberettiget på grundlag af en faktisk fejl og under tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

2. Med det andet anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af artikel 31, stk. 2 og 3, i Rådets forordning (EF) nr. 1290/2005 af 21. juni 2005 og af artikel 52, stk. 2 og 3, i forordning (EU) nr. 1306/2013 af 17. december 2013, sammenholdt med artikel 12, stk. 1-6 og 8, i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 907/2014 af 6. august 2014, samt en tilsidesættelse af retningslinjerne i Kommissionens dokument nr. VI/5330797 og C (2015) 3675 final af 8. juni 2015. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at korrektionerne med urette er blevet fordoblet af den samme grund, samt at proportionalitetsprincippet er blevet tilsidesat.

Sag anlagt den 19. januar 2018 — Republikken Litauen mod Europa-Kommissionen

(Sag T-19/18)

(2018/C 112/43)

Processprog: litauisk

Parter

Sagsøger: Republikken Litauen (ved D. Kriauciūnas, R. Krasuckaitė, R. Dzikovič, G. Taluntytė, V. Vasiliauskienė, M. Palionis og A. Dapkuvienė, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2017/2014 af 8. november 2017 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), annulleres, for så vidt som den pålægger Litauen en finansiel korrektion på 9 745 705,88 EUR vedrørende udgifter forbundet med støtte fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne.
- Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2017/2014 af 8. november 2017 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), annulleres, for så vidt som den pålægger Litauen en finansiel korrektion på 546 351,91 EUR vedrørende udgifter forbundet med støtte fra Den Europæiske Garantifond for Landbruget og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat følgende anbringender.

- I. Europa-Kommissionen (herefter »Kommissionen«) **har tilsidesat artikel 52, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1306/2013** ved at pålægge en korrektion på 9 745 705,88 EUR for en mangel ved hovedkontroller, for så vidt som den ved fastslåelsen af det regelstridige forholds omfang, karakteren af overtrædelserne og den økonomiske skade, der blev påført Den Europæiske Union, og idet
1. den støttede sig på en fejlagtig fortolkning af **artikel 24, stk. 1, og artikel 24, stk. 2, litra a), i forordning (EU) nr. 65/2011** fejlagtigt fastslog, at de bedømmelser, som blev foretaget i Litauen af sagsøgernes støtteberettigelse, er utilstrækkelige, idet:
 - 1.1 Den kontrol, der blev foretaget af de litauiske myndigheder vedrørende slægtskabet mellem en virksomhed og en dermed forbundet virksomhed eller udenlandsk partnervirksomhed, ikke var ikke grundig nok til at bekræfte sagsøgernes status som små eller mellemstore virksomheder.
 - 1.2 Undersøgelserne i Litauen af projekter, der anses for risikable som følge af angivelige kunstige forhold, er ineffektiv.

2. den ved at støtte sig på en fejlagtig fortolkning af **artikel 24, stk. 2, litra d), i forordning (EU) nr. 65/2011** fejlagtigt fastslog, at den i Litauen foretagne kontrol af omkostningernes rimelighed var utilstrækkelig,
 3. den ved at støtte sig på en fejlagtig fortolkning af **artikel 26, stk. 1, litra d), og artikel 26, stk. 2, i forordning (EU) nr. 65/2011** fejlagtigt fastslog, at systemet i Litauen for kontrollerne på stedet var utilstrækkeligt,
 4. den ved at støtte sig på en fejlagtig fortolkning af **artikel 24, stk. 2, litra a), i forordning (EU) nr. 65/2011** fejlagtigt fastslog, at varer, der var blevet erhvervet til et af de kontrollerede projekter, i det væsentlige blev anvendt til andre formål end det pågældende projekts formål.
- II. Kommissionen har tilsidesat **artikel 52, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1306/2013** ved at pålægge en korrektion på 546 351,91 EUR for en mangel ved hoved- og støttekontroller, for så vidt som den ved fastslåelsen af det regelstridige forholds omfang, karakteren af overtrædelserne og den økonomiske skade, der blev påført Den Europæiske Union
1. ikke tog hensyn til de beregninger, der blev foretaget af de kompetente myndigheder i Republikken Litauen vedrørende den økonomiske skade, som blev påført Den Europæiske Union, der er forbundet med forskelligheder i det sanktionssystem, som vedrører overtrædelser med hensyn til identifikation og registrering af dyr, og ikke er foreskrevet i de relevante EU-foranstaltninger i ansøgningsåret 2014.
 2. ikke tog hensyn til de beregninger, der blev foretaget af de kompetente myndigheder i Republikken Litauen vedrørende den økonomiske skade, som blev påført Den Europæiske Union, der er forbundet med en alt for mild bedømmelse af den manglende overholdelse af kravene til identifikation og registrering af dyr med hensyn til ansøgningsåret 2014.
 3. også ved at støtte sig på en fejlagtig fortolkning af **artikel 51, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1122/2009** fejlagtigt fastslog, at risikoanalysen i Litauen ikke var i overensstemmelse med denne forordning, idet risikofaktorer i forbindelse med dyr ikke var omfattet af analysen.
 4. også ved at støtte sig på en fejlagtig fortolkning af **artikel 84 i forordning (EF) nr. 1122/2009** fejlagtigt fastslog, at den undersøgelse, der blev foretaget i Litauen af resultaterne af kontrollen, ikke var i overensstemmelse med denne forordning, eftersom der blev leveret statistikker uden at Kommissionens modeller blev fuldt ud iagttaget.

Sag anlagt den 17. januar 2018 — CV mod Kommissionen

(Sag T-20/18)

(2018/C 112/44)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: CV (ved advokat F. Moyse)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Annullation af de anfægtede afgørelser af 15. og 20. marts 2017 og af 18. oktober 2017.
- Sagsøgeren tildeles et beløb på 1 475 EUR i erstatning for det økonomiske tab med tillæg af lovbestemte renter på 2,25 % at regne fra betalingen af det nævnte beløb, subsidiært fra dagen for indgivelsen af klagen, subsidiært fra dagen for indleveringen af stævningen, samt 1 EUR i erstatning for det ikke-økonomiske tab.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

1. Første anbringende om, at den administrative procedure, der gik forud for vedtagelsen af de omtvistede afgørelser, herunder for lægeudvalget, og hvorved ansøgningen om anerkendelse af sagsøgerens sygdom som en erhvervssygdom blev afslået og visse udgifter til medlemmerne af lægeudvalget blev pålagt sagsøgeren, er ulovlig.
2. Andet anbringende om, at en læge i sine rapporter har anlagt et åbenbart urigtigt skøn.
3. Tredje anbringende om mangelfuld begrundelse af de anfægtede afgørelser.

Sag anlagt den 19. januar 2018 — Frankrig mod Kommissionen**(Sag T-26/18)**

(2018/C 112/45)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Den Franske Republik (ved F. Alabrune, D. Colas, A.-L. Desjonquères og S. Horrenberger, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens gennemførelsesafgørelse C(2017) 7263 final af 8. november 2017 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), som blev meddelt den franske regering den 9. november 2017, annulleres delvist, for så vidt som:
 - den indeholder en korrektion på 2 246 700 EUR som følge af en hensyntagen til angiveligt ikke-overensstemmende landskabstræk inden for rammerne af GLM hvad angår »Mangler i LPIS« for ansøgningsårene 2013 og 2014,
 - den indeholder en fast korrektion vedrørende hele det areal, der har i hvert fald en parcel, der kvalificeres som »landes et parcours« og ikke blot parceller, der kvalificeres som »ikke-støtteberettigede arealer (»landes et parcours«)« for ansøgningsårene 2013 og 2014,
 - for så vidt som den vedrører »ELPP-LEADER SIGC — 2014-2020« inden for rammerne af undersøgelsen CEB/2016/047, og
 - den anvender en fast korrektion på 100 % for departementet Haute-Corse for ansøgningsårene 2013-2014 hvad angår »Alvorlige mangler i kontrolsystemet, Korsika«.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fire anbringender.

1. Første anbringende om en tilsidesættelse af artikel 6, stk. 1, i og bilag III til Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 af 19. januar 2009 om fælles regler for den fælles landbrugspolitik og ordninger for direkte støtte til landbrugere og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere.

Ifølge sagsøgeren begik Kommissionen en sådan tilsidesættelse ved at finde, dels at forhold såsom klipper, smeltevandspytter eller buskadser, der er omfattet af fransk lovgivning, ikke henhører under god landbrugs- og miljømæssig stand (GLM), dels at disse bestemmelser pålægger en individuel beskyttelse af hvert landskabselement, og dermed at disse elementer ikke kunne integreres i landsbrugsarealernes samlede overflade.

2. Andet anbringende om en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet. I denne henseende har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen, selv om tvisten alene vedrørte de arealer, der var kvalificeret som »landes et parcours«, vedtog en korrektion, der var støttet på alle arealer i sagsakterne, inklusive sådanne parceller, herunder således den del af disse arealer, der ikke var sådanne parceller, og at Kommissionen under alle omstændigheder så bort fra de opgørelsesoplysninger, som de franske myndigheder havde forelagt.
3. Tredje anbringende om et argument om, at Kommissionen havde støttet sig på de oplysninger, som den havde lagt til grund i strid med artikel 6, stk. 1, i og bilag III til ovennævnte forordning nr. 73/2009, med henblik på at foretage en finansiell korrektion på 13 127 243,30 EUR hvad angår ELFUL's programmeringsperiode 2014-2020 (»RDR 3«).
4. Fjerde anbringende om en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og af begrundelsespligten hvad angår »Alvorlige mangler i kontrolsystemet, Korsika« for ansøgningsårene 2013 og 2014 i den anfægtede afgørelse, for så vidt som Kommissionen har anvendt en fast korrektion på 100 % for departementet Haute-Corse.

Sag anlagt den 19. januar 2018 — Planet mod Kommissionen

(Sag T-29/18)

(2018/C 112/46)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: Planet AE Anonimi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion (Athen, Grækenland) (ved advokat V. Christianos)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionen afgørelse om afslag, hvorved den stiltiende gav afslag på sagsøgerens anmodning om aktindsigt i dokumenter til udbuddet vedrørende projektet EuropeAid/137681/IH/SER/ROC/4, annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Med denne sag har Planet nedlagt påstand om annulation af Kommissionens implicitte afgørelse, hvorved denne gav afslag på sagsøgerens anmodning om aktindsigt i henhold til forordning nr. 1049/2001 vedrørende udbudsprocedure nr. EuropeAid/137681/IH/SER/ROC/4.

Planet har gjort gældende, at Kommissionens implicitte afgørelse om afslag skal annulleres, eftersom den ikke indeholder en begrundelse, hvilket kræves i henhold til artikel 296 TEUF for så vidt angår EU-retten, der er en væsentlig formforskrift for EU-retsakter.

Sag anlagt den 20. januar 2018 — Izuzquiza og Semsrott mod Frontex

(Sag T-31/18)

(2018/C 112/47)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Luisa Izuzquiza (Madrid, Spanien) og Arne Semsrott (Berlin, Tyskland) (ved advokaterne S. Hilbrans og R. Callsen)

Sagsøgt: Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning

Sagsøgernes påstande

- Frontex' afgørelse af 10. november 2017 (ref: CGO/LAU/18911 c/2017) om at give sagsøgerne afslag på aktindsigt i navnet, flaget og typen af ethvert fartøj, der var indsat af Frontex i det centrale Middelhavsområde under den fælles operation Triton i perioden fra den 1. juni 2017 til den 30. august 2017, begge dage inklusive, annulleres.
- Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning tilpligtes at betale de omkostninger, der er opstået for sagsøgerne, herunder enhver intervenierende parts omkostninger, selv hvis sagen afvises.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne anført seks anbringender.

1. Første anbringende om at Frontex har tilsidesat forordning (EF) nr. 1049/2001 ⁽¹⁾, idet Frontex ikke har foretaget en individuel undersøgelse af hvert af de dokumenter, der er blevet anmodet om, med henblik på at vurdere, om den undtagelse, afgørelsen er støttet på, fandt anvendelse.
2. Andet anbringende om at Frontex tilsidesatte denne forordnings artikel 4, stk. 1, litra a), første led, der vedrører den offentlige sikkerhed, fordi de begrundelser, der er anført med henblik på at begrunde anvendelsen af undtagelsen, på et afgørende punkt er ukorrekte med hensyn til de faktiske omstændigheder: fartøjer, der var indsat til operationen, kan ikke spores på offentligt tilgængelige måder.
3. Tredje anbringende om at Frontex tilsidesatte forordningens artikel 4, stk. 1, litra a), første led, der vedrører den offentlige sikkerhed, fordi de begrundelser, der er anført med henblik på at begrunde anvendelsen af undtagelsen, lader det forhold, at sagsøgerne alene anmodede om oplysninger vedrørende fartøjer, der var indsat i fortiden, ude af betragtning.
4. Fjerde anbringende om at Frontex tilsidesatte forordningens artikel 4, stk. 1, litra a), [første led,] der vedrører den offentlige sikkerhed, fordi sagsøgte ikke tog i betragtning — og ikke besvarede dette argument fremført af sagsøgerne — at en del af de oplysninger, der var anmodet om, allerede var offentliggjort på Twitter for nogle af de fartøjer, der blev indsat under den fælles operation Triton i 2017, og sammenlignelige oplysninger for fartøjer, der var indsat under den fælles operation Triton i 2016, allerede var offentliggjort.
5. Femte anbringende om at Frontex tilsidesatte forordningens artikel 4, stk. 6, fordi selv hvis den — faktisk ikke eksisterende — risiko for, at kriminelle netværk omgik grænseovervågningen, blev antaget at være rigtig, kunne dette alene begrunde afslaget på oplysninger vedrørende navnet på de fartøjer, der blev indsat, men ikke typen og flaget.
6. Sjette anbringende om at Frontex tilsidesatte forordningens artikel 4, stk. 6, idet Frontex ikke overvejede at give delvis aktindsigt i de oplysninger, der var anmodet om, selv om oplysningerne vedrørende nogle af fartøjerne allerede var offentliggjort.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43).

Sag anlagt den 23. januar 2018 — Pracsis og Conceptexpo Project mod Kommissionen og EACEA

(Sag T-33/18)

(2018/C 112/48)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøgere: Pracsis SPRL (Bruxelles, Belgien) og Conceptexpo Project (Wavre, Belgien) (ved advokat J.-N. Louis)

Sagsøgte: Europa-Kommissionen og Forvaltningsorganet for Undervisning, Audiovisuelle Medier og Kultur (EACEA)

Sagsøgernes påstande

- Sagen antages til realitetsbehandling og sagsøgerne gives medhold.
- De anfægtede afgørelser annulleres, for så vidt som de udpeger Cecoforma som tilslagsmodtager vedrørende rammeaftalen for udbud nr. EACEA/2017/01 og vedrørende den aftale, som er indgået mellem EACEA og Cecoforma.
- Europa-Kommissionen og EACEA tilpligtes in solidum at betale sagsøgerne et beløb på 1 mio. EUR.
- De sagsøgte tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og gennemsigtighedsprincippet.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af retten til at blive hørt.
3. Tredje anbringende om begrundelsespligten og et åbenbart urigtigt skøn.

Sag anlagt den 25. januar 2018 — VF mod ECB**(Sag T-39/18)**

(2018/C 112/49)

*Processprog: engelsk***Parter**

Sagsøger: VF (ved advokaterne L. Levi og A. Blot)

Sagsøgt: Den Europæiske Centralbank (ECB)

Sagsøgerens påstande

- Sagen fremmes til realitetsbehandling og sagsøgeren gives medhold.
- Annulatio af sagsøgerens nye bedømmelse for 2016 og af Annual salary and bonus review (»ASBR«) af 24. maj 2017, meddelt samme dag.
- Annulatio af ECB's afgørelse af 13. september 2017 om afslag på hans ansøgning om en ny administrativ gennemgang af hans nye bedømmelse for 2016 og af ASBR.
- Annulatio af ECB's afgørelse af 20. december 2017, meddelt sagsøgeren den 21. december 2017, om afslag på hans klage over hans nye bedømmelse for 2016 og ASBR.
- Annulatio af afgørelsen af 6. marts 2017 om ikke at ændre sagsøgerens kontrakt.
- Annulatio af ECB's afgørelse af 4. juli 2017 om afslag på hans ansøgning om en ny administrativ gennemgang af afgørelsen om ikke at ændre hans kontrakt.
- Annulatio af ECB's afgørelse af 15. november 2017, som blev meddelt sagsøgeren den 21. november 2017, om afslag på hans klage over den manglende ændring af hans kontrakt.
- Sagsøgte tilpligtes at betale erstatning for det af sagsøgeren lidte økonomiske og ikke-økonomiske tab, og
- Sagsøgte tilpligtes at betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger i forbindelse med denne sag.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført følgende anbringender.

1. Hvad angår afgørelsen om ikke at ændre kontrakten:

- Conversion Policy er ulovlig; tilsidesættelse af artikel 10, litra c) i ansættelsesvilkårene for ansatte i Den europæiske Centralbank (CoE) og af artikel 2.0 i personalevedtægten (SR) og tilsidesættelse af princippet om retsreglernes trinfølge.
- Ulovlighedsanbringende: artikel 10, litra c), i CoE og artikel 2.0 i SR er i strid med direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 ⁽¹⁾ om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP og betragtning 6 til rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP.
- Afgørelsen om ikke at ændre kontrakten blev truffet på grundlag af en ulovlig bedømmelse og ulovlige ASBR-afgørelser.

2. Hvad angår bedømmelsen:

- Processuelle fejl og manglende dialog.
- Tilsidesættelse af begrundelsespligten, tilsidesættelse af princippet om god forvaltning og af omsorgspligten og manglende oplysninger.
- Anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn.

3. Hvad angår ASBR-afgørelsen:

- ASBR Guidelines er ulovlige, tilsidesættelse af begrundelsespligten og tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet.
- Manglende behørig forklaring hvad angår baggrunden for sagsøgerens løntillæg, manglende gennemsigtighed og tilsidesættelse af begrundelsespligten.
- Anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 1999/70/EF af 28.6.1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP (EFT 1999, L 175, s. 43).

Sag anlagt den 30. januar 2018 — Teollisuuden Voima mod Kommissionen

(Sag T-52/18)

(2018/C 112/50)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Teollisuuden Voima Oyj (Eurajoki, Finland) (ved solicitor M. Powell og advokaterne Y. Utzschneider og K. Struckmann)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse C(2017) 3777 final af 29. maj 2017 om en fusions forenelighed med det indre marked og EØS-aftalen, hvorved EDF erhvervede New NP (Sag M.7764 — EDF/Areva reactor business) (EUT 2017 C 377, s. 5), annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

1. Første anbringende om, at den anfægtede afgørelse er behæftet med åbenbare fejl med hensyn til vurderingen af produktmarkedsdefinitionen af brændselsaggregater.
 - Som følge af disse fejl indeholder den anfægtede afgørelse den angiveligt fejlagtige konklusion, at der inden for markedet for brændselselementer med trykvandsreaktorer ikke findes noget særskilt marked for europæiske brændselselementer med trykvandsreaktorer. På grund af de angivelige fejl i markedsdefinitionen undlod Kommissionen at vurdere virkningerne af EDF's erhvervelse af Areva Groups atomreaktorvirksomhed (»transaktionen«) på det pågældende snævrere produktmarked.
 - Endvidere er den materielle vurdering af det bredere marked for trykvandsreaktorbrændselselementer behæftet med yderligere fejl.
2. Andet anbringende om, at den anfægtede afgørelse er behæftet med åbenbare fejl med hensyn til vurderingen af produktmarkedsdefinitionen af kernekrafttjenesteydelser.
 - Som følge af disse fejl indeholder den anfægtede afgørelse den angiveligt fejlagtige konklusion, at der inden for kernekrafttjenesteydelsesmarkedet for eksisterende kernekraftdampforsyningssystemer ikke findes noget særskilt produktmarked for kernekrafttjenesteydelser for europæiske kernekraftdampforsyningssystemer med trykvandsreaktorer. På grund af de angivelige fejl i markedsdefinitionen undlod Kommissionen at vurdere virkningerne af transaktionen på det pågældende snævrere produktmarked.
 - Endvidere er den materielle vurdering af det bredere marked for kernekrafttjenesteydelser for eksisterende kernekraftdampforsyningssystemer behæftet med yderligere fejl.
3. Tredje anbringende om, at den anfægtede afgørelse er behæftet med åbenbare fejl med hensyn til vurderingen af den geografiske markedsdefinition af markedet i det efterfølgende omsætningsled for produktion og engrossalg af elektricitet.

Denne fejlagtige geografiske markedsdefinition fører angiveligt til yderligere fejl med hensyn til vurderingen af transaktionens virkninger.

Sag anlagt den 31. januar 2018 — Tyskland mod Kommissionen

(Sag T-53/18)

(2018/C 112/51)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Forbundsrepublikken Tyskland (ved T. Henze og J. Möller, som befuldmægtigede, samt advokaterne M. Winkelmüller, F. van Schewick og M. Kottmann)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse (EU) 2017/1995 af 6. november 2017 om at opretholde referencen i Den Europæiske Unions Tidende for den harmoniserede standard EN 13341:2005+A1:2011 »Termoplastiske tanke til overjordisk opbevaring af fyringsolie, petroleum og dieselolie til boliger« i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 (EUT 2017, L 288, s. 36) annulleres.
- Kommissionens afgørelse (EU) 2017/1996 af 6. november 2017 om at opretholde referencen i Den Europæiske Unions Tidende for den harmoniserede standard EN 12285-2:2005 »Fabriksfremstillede ståltanke« i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 (EUT 2017, L 288, s. 39) annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført to anbringender.

1. Første anbringende: Tilsidesættelse af begrundelsespligten

- Med det første anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at de anfægtede afgørelser tilsidesætter begrundelsespligten i henhold til artikel 296, stk. 2, TEUF. I de anfægtede afgørelser tages ikke stilling til det i henhold til artikel 18, stk. 1, i forordning (EU) nr. 305/2011 ⁽¹⁾ centrale spørgsmål om, hvorvidt de omhandlede harmoniserede standarder er i overensstemmelse med det relevante mandat, og hvorvidt det i medfør af standarderne kan sikres, at de grundlæggende krav til bygværker overholdes. Som følge heraf kan hverken sagsøgeren eller Retten bedømme, hvilke væsentlige retlige og faktiske omstændigheder sagsøgte har lagt til grund.

2. Andet anbringende: Tilsidesættelse af materielle bestemmelser i forordning (EU) nr. 305/2011

- For det første tilsidesætter de anfægtede afgørelser artikel 17, stk. 5, første og andet afsnit, i forordning (EU) nr. 305/2011. I strid med nævnte bestemmelser synes sagsøgte ikke at have godtgjort, i hvilket omfang de pågældende harmoniserede standarder er i overensstemmelse med de relevante mandater. Der ses følgelig bort fra, at det faktisk ikke er givet, at der foreligger en sådan overensstemmelse.
- For det andet tilsidesætter de anfægtede afgørelser artikel 18, stk. 2, sammenholdt med artikel 3, stk. 1 og 2, samt artikel 17, stk. 3, første afsnit, i forordning (EU) nr. 305/2011. Sagsøgte har overset, at de anfægtede harmoniserede standarder ikke omfatter metoderne til og kriterierne for vurdering af ydeevnen med hensyn til de væsentlige egenskaber for så vidt angår tankenes mekaniske modstand og stabilitet samt deres bæreevne og fragmenterings- eller knusningsmodstand, når de anvendes i områder med risiko for jordskælv eller oversvømmelser som omfattet af standardernes anvendelsesområde, og at de dermed med hensyn til tre væsentlige egenskaber for byggevarer er ufuldstændige, således at overholdelsen af de grundlæggende krav til bygværker bringes i fare.
- For det tredje har sagsøgte foretaget et fejlskøn, idet sagsøgte i strid med artikel 18, stk. 2, i forordning (EU) nr. 305/2011 har anført, at sagsøgerens anmodning om, at der indsættes et forbehold i forbindelse med offentliggørelsen af referencen for de anfægtede harmoniserede standarder, ikke kunne antages til behandling.
- Endelig har sagsøgte ved udstedelsen af de anfægtede retsakter foretaget et yderligere fejlskøn, idet sagsøgte har afvist at imødekomme sagsøgerens subsidiære anmodning om at tilbagetrække referencen for de pågældende standarder i Den Europæiske Unions Tidende med henvisning til, at medlemsstaterne efter Kommissionens opfattelse har mulighed for at indføre begrænsninger og forbud.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 af 9.3.2011 om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer og om ophævelse af Rådets direktiv 89/106/EØF (EUT 2011, L 88, s. 5).

Sag anlagt den 2. februar 2018 — Mahr mod EUIPO — Especialidades Vira (Xocolat)**(Sag T-58/18)****(2018/C 112/52)***Stævningen er affattet på engelsk***Parter**

Sagsøger: Ramona Mahr (Wien, Østrig) (ved advokat T. Rohrer)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Especialidades Vira, SL (Martorell, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Ramona Mahr

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket »Xocolat« — registreringsansøgning nr. 14 335 574

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 6. november 2017 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 541/2017-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning 2017/1001.

Sag anlagt den 5. februar 2018 — Endoceutics mod EUIPO — Merck (FEMIVIA)

(Sag T-59/18)

(2018/C 112/53)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Endoceutics, Inc. (Quebec, Quebec, Canada) (ved advokat M. Wahlin)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appellkammeret: Merck KGaA (Darmstadt, Tyskland)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Endoceutics, Inc.

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket »FEMIVIA« — registreringsansøgning nr. 13 148 986

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 27. november 2017 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 280/2017-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger i forbindelse med sagens behandling for både EUIPO og for Retten.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning 2017/1001.

Sag anlagt den 5. februar 2018 — Probelte mod Kommissionen

(Sag T-67/18)

(2018/C 112/54)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Probelte, SA (Murcia, Spanien) (ved advokaterne C. Mereu og S. Saez Moreno)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold.
- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/2065 af 13. november 2017 om bekræftelse af betingelserne for godkendelse af aktivstoffet 8-hydroxyquinolin, jf. gennemførelsesforordning (EU) nr. 540/2011, og om ændring af gennemførelsesforordning (EU) 2015/408 for så vidt angår optagelsen af aktivstoffet 8-hydroxyquinolin på listen over stoffer, der er kandidater til substitution ⁽¹⁾ (»den anfægtede afgørelse«), annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale alle sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesatte sagsøgerens ret til forsvar og berettigede forventning, da den vedtog den anfægtede afgørelse om afslag på sagsøgerens anmodning om ændring af betingelserne for godkendelse af 8-hydroxyquinolin og optog dette stof på listen over stoffer, der er kandidater til substitution.

Sagsøgeren har nærmere bestemt nedlagt påstand om, at den anfægtede afgørelse annulleres af følgende grunde:

1. Afslaget på sagsøgerens anmodning om ændring af betingelserne for godkendelse af 8-hydroxyquinolin i henhold til gennemførelsesforordning (EU) nr. 540/2011 ⁽²⁾.
 - Ret til forsvar: Kommissionen undlod at foretage peer review af de nye data, som sagsøgeren udtrykkeligt havde fået tilladelse til at fremlægge i forbindelse med proceduren for ændring af 8-hydroxyquinolin i henhold til forordning nr. 1107/2009 ⁽³⁾. Herved fratog Kommissionen sagsøgeren dennes ret til hensigtsmæssigt og effektivt at give udtryk for sine synspunkter. Kommissionen optog ligeledes 8-hydroxyquinolin på listen over stoffer, der er kandidater til substitution, uden behørig hensyntagen til sagsøgerens nye testdata.
 - Berettiget forventning: Kommissionen undlod at foretage peer review af de nye data, som sagsøgeren udtrykkeligt havde fået tilladelse til at fremlægge i forbindelse med proceduren for ændring af 8-hydroxyquinolin i henhold til forordning nr. 1107/2009, selv om Kommissionen udtrykkeligt meddelte sagsøgeren, at dette ville være tilfældet. Herved tilsidesatte Kommissionen sagsøgerens berettigede forventning om, at alle medlemsstaterne ville foretage peer review af sagsøgerens nye data.
 - Åbenbart urigtigt skøn: det stod klart ud fra et videnskabeligt synspunkt, at der manglede data, og således, at nye data som fremlagt af sagsøgeren ville bidrage til at udfylde hullet i klassificeringen. Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn, for så vidt som den undlod at tage hensyn til al foreliggende videnskabelig og teknisk viden om stoffet 8-hydroxyquinolin.
2. Ændringen af gennemførelsesforordning (EU) 2015/408 ⁽⁴⁾ for så vidt angår optagelsen af stoffet på listen over stoffer, der er kandidater til substitution.
 - Ret til forsvar/ berettiget forventning/ åbenbar fejl: Undladelse af at følge og at anvende kravene til optagelse på kandidatlisten, jf. punkt 4 i bilag II til forordning nr. 1107/2009: Kommissionen undlod at foretage en eksponeringsvurdering med henblik på at fastslå, om undtagelsen i punkt 4 i bilag II kunne finde anvendelse på stoffet. Herved tilsidesatte Kommissionen de anvendelige bestemmelser i forordning nr. 1107/2009 og sagsøgerens ret til forsvar/ berettigede forventning. Kommissionen anlagde således også et åbenbart urigtigt skøn.

⁽¹⁾ EUT 2017, L 295, s. 40.

⁽²⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 540/2011 af 25.5.2011 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 for så vidt angår listen over godkendte aktivstoffer (EUT 2011, L 153, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21.10.2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF (EUT 2009, L 309, s. 1).

⁽⁴⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/408 af 11.3.2015 om gennemførelse af artikel 80, stk. 7, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om oprettelse af en liste over stoffer, der er kandidater til substitution (EUT 2015, L 67, s. 18).

Sag anlagt den 7. februar 2018 — Fränkischer Weinbauverband mod EUIPO (formen på en flaske)**(Sag T-68/18)**

(2018/C 112/55)

Processprog: tysk

Parter*Sagsøger:* Fränkischer Weinbauverband eV. (Würzburg, Tyskland) (ved advokaterne L. Petri og M. Gilch)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Det omtvistede varemærke:* Tredimensionalt EU-varemærke (formen på en flaske) — registreringsansøgning nr. 15 431 281*Den anfægtede afgørelse:* Afgørelse truffet den 4. december 2017 af Fjerde Appellkammer ved EUIPO (sag R 413/2017 4)**Påstande**

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning 2017/1001.

Sag anlagt den 5. februar 2018 — Verband Deutscher Alten und Behindertenhilfe und CarePool Hannover mod Kommissionen**(Sag T-69/18)**

(2018/C 112/56)

Processprog: tysk

Parter*Sagsøger:* Verband Deutscher Alten- und Behindertenhilfe, Landesverband Niedersachsen/Bremen og Hamburg/Schleswig-Holstein eV (Hannover, Tyskland) (ved advokat T. Unger)*Sagsøgt:* Europa-Kommissionen**Sagsøgerens påstande**

- Kommissionens afgørelse C(2017) 7687 final af 23. november 2017 vedrørende statsstøtte SA.42268 (2017/E) — Tyskland statsstøtte til fremme af opgaver i forbindelse med velfærdspleje og SA.42877 (2017/E) — Tyskland CarePool Hannover GmbH annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

1. Første anbringende: Der foreligger en tilsidesættelse proceduremæssige rettigheder

De formelle mangler som omhandlet i artikel 263, stk. 2, TEUF følger af den omstændighed, at Kommissionen til trods for alvorlige vanskeligheder ved bedømmelsen af de retlige og faktiske omstændigheder har besluttet ikke at indlede en formel undersøgelsesprocedure. Navnlig Kommissionens sagsbehandlingstid, kvaliteten af denne institutions begrundelse og dennes adfærd under den omtvistede statsstøttekontrolprocedure bekræfter disse alvorlige vanskeligheder ved bedømmelsen af spørgsmålet, om der skulle indledes en formel undersøgelsesprocedure.

2. Andet anbringende: Der foreligger en tilsidesættelse af begrundelsespligten i artikel 296, stk. 2, TEUF

Der følger en yderligere formel mangel af det forhold, at den anfægtede afgørelse er utilstrækkeligt begrundet og dermed ikke opfylder kravene i henhold til artikel 296, stk. 2, TEUF.

3. Tredje anbringende: Der foreligger en tilsidesættelse af artikel 107 f. TEUF

Der foreligger desuden en tilsidesættelse af artikel 107 f. TEUF, da Kommissionen med urette har lagt til grund, at der er tale om en bestående foranstaltning. Den omtvistede støtte udgjorde nye foranstaltninger, som opfylder betingelserne for at udgøre støtte.

Sag anlagt den 7. februar 2018 — Sonova Holding mod EUIPO (HEAR THE WORLD)

(Sag T-70/18)

(2018/C 112/57)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Sonova Holding AG (Stäfa, Sverige) (ved advokaterne R. Pansch og A. Sabellek)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket »HEAR THE WORLD« — registreringsansøgning nr. 15 274 426

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 21. november 2017 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 1645/2017–5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning 2017/1001.

Sag anlagt den 8. februar 2018 — Italien mod Kommissionen

(Sag T-71/18)

(2018/C 112/58)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Den Italienske Republik (ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, og avvocato dello Stato P. Gentili)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Meddelelse om almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AD/339/17 — fuldmægtige (AD 7) på følgende områder: 1. Finansøkonomi 2. Makroøkonomi; offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende nr. 386 A den 16. november 2017 (2017/C 386 A/01), annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført syv anbringender.

1. Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 263 TEUF, artikel 264 TEUF og artikel 266 TEUF, for så vidt som Kommissionen har bortset fra Domstolens dom i sag C-566/10 P og Rettens dom i de forenede sager T-124/13 og T-191/31, hvorefter det er ulovligt, at meddelelser om almindelig udvælgelsesprøve begrænser de sprog, som deltagerne kan angive som andet sprog, til engelsk, fransk og tysk.
2. Det andet anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 342 TEUF og artikel 1 og 6 i forordning (EØF) nr. 1/58 om den ordning, der skal gælde for Det Europæiske Økonomiske Fællesskab på det sproglige område (EFT 17 af 6.10.1958, s. 385).
3. Det tredje anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 12 EF, nu artikel 18 TEUF, artikel 22 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 6, stk. 3, EU, artikel 1, stk. 2 og 3, i bilag III til vedtægten for tjenestemandsvedtægten, artikel 1 og artikel 6 i forordning nr. 1/58 samt tjenestemandsvedtægtens artikel 1d, stk. 1 og 6, artikel 27, stk. 2, og artikel 28, litra f), idet de ovenfor nævnte bestemmelser er til hinder for, at EU-borgere og tjenestemænd i institutionerne pålægges sproglige begrænsninger, som ikke generelt og objektivt følger af institutionernes interne bestemmelser som omhandlet i artikel 6 i forordning nr. 1/58, og som ikke er vedtaget og ligeledes er til hinder for indførelsen af sådanne begrænsninger, medmindre tjenesten har en specifik og begrundet interesse heri.
4. Det fjerde anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 6, stk. 3, TEU for så vidt som denne bestemmelse fastsætter princippet om beskyttelse af den berettigede forventning som en grundlæggende rettighed, der følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner.
5. Det femte anbringende vedrører magtfordrejning og tilsidesættelse af væsentlige regler vedrørende karakteren af og formålet med meddelelserne om udvælgelsesprøver, for så vidt som Kommissionen ved forudgående og generelt at begrænse de sprog, som kan vælges som andet sprog, til tre sprog, reelt har fremskudt vurderingen af ansøgernes sprogkundskaber, som bør finde sted under selve udvælgelsesprøven, til den periode, der går forud for meddelelsen og adgangsbetingelserne. Sprogkundskaberne bliver hermed en afgørende faktor i forhold til de faglige kundskaber.
6. Det sjette anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 18 og artikel 24, stk. 4, TEUF, artikel 22 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 2 i forordning nr. 1/58 og tjenestemandsvedtægtens artikel 1d, stk. 1 og 6, for så vidt som EU-borgernes ret til at kommunikere med institutionerne på deres eget sprog ved bestemmelsen om, at ansøgningerne skal indgives på engelsk, fransk eller tysk, og at EPSO sender meddelelser til ansøgerne om udvælgelsesprøvens forløb på samme sprog, er tilsidesat, og for så vidt som der er sket en yderligere forskelsbehandling af de personer, som ikke har et indgående kendskab til disse tre sprog.
7. Det syvende anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 1 og 6 i forordning nr. 1/58, tjenestemandsvedtægtens artikel 1d, stk. 1 og 6, og artikel 28, litra f), artikel 1, stk. 1, litra f), i bilag III til tjenestemandsvedtægten og artikel 296, stk. 2, TEUF (manglende begrundelse) samt af proportionalitetsprincippet samt urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder.

Det gøres i denne forbindelse gældende, at der med Kommissionens begrundelse er sket en forvanskning af de faktiske omstændigheder, eftersom de omhandlede tre sprog ikke er de mest anvendte ved oversættelse af dokumenter inden for institutionerne. Der er desuden tale om en uforholdsmæssig begrænsning af den grundlæggende ret til ikke at blive forskelsbehandlet på grundlag af sprog. Der findes under alle omstændigheder mindre restriktive foranstaltninger med henblik på at sikre en hurtig kommunikation inden for institutionerne.

Sag anlagt den 6. februar 2018 — Visi/one mod EUIPO — EasyFix (Informationstavler til fartøjer)

(Sag T-74/18)

(2018/C 112/59)

Stævningen er affattet på tysk

Parter

Sagsøger: Visi/one GmbH (Remscheid, Tyskland) (ved advokaterne H. Bourree og M. Bartz)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: EasyFix GmbH (Wien, Østrig)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede design: Visi/one GmbH

Det omtvistede design: EF-design 1391114-0001

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 4. december 2017 af Tredje Appelkammer ved EUIPO (sag R 1424/2016-3)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Intervenienten tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne forbundet med sagens behandling for appelkammeret.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 62, andet punktum, i forordning nr. 6/2002
- Tilsidesættelse af artikel 62, første punktum, i forordning nr. 6/2002
- Tilsidesættelse af artikel 25, stk. 1, litra b), i forordning nr. 6/2002.

Sag anlagt den 6. februar 2018 — MPM-Quality mod EUIPO — Elton Hodinárská (MANUFACTURE PRIM 1949)

(Sag T-75/18)

(2018/C 112/60)

Stævningen er affattet på tjekkisk

Parter

Sagsøger: MPM-Quality v.o.s (Frýdek-Místek, Den Tjekkiske Republik) (ved advokat M. Kyjovský)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Elton Hodinárská a.s. (Nové Město nad Metují, Den Tjekkiske Republik)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Elton Hodinářská a.s.

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærke, der indeholder ordbestanddelene »MANUFACTURE PRIM 1949« — EU-varemærkeregistrering nr. 3 531 662

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 5. december 2017 af Fjerde Appellkammer ved EUIPO (sag R 556/2017-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 18 og 58 i forordning 1001/2017
- Tilsidesættelse af artikel 10, stk. 3, ff., og artikel 19, stk. 1, i forordning nr. 1430/2017.

Sag anlagt den 9. februar 2018 — AB Mauri Italy mod EUIPO — Lesaffre et Compagnie (FERMIN)

(Sag T-78/18)

(2018/C 112/61)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: AB Mauri Italy SpA (Casteggio, Italien) (ved barrister B. Brandreth og solicitor G. Hussey)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Lesaffre et Compagnie (Paris, Frankrig)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Lesaffre et Compagnie

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket »FERMIN« — registreringsansøgning nr. 10 999 613

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 4. december 2017 af Fjerde Appellkammer ved EUIPO (forenede sager R 2027/2016-4 og R 2254/2016-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres delvist.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning 2017/1001.
-

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA